

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobců: **a) Ing. V. N., b) Ing. I. H.**, oba zastoupeni JUDr. Ivanou Kožíškovou, advokátkou se sídlem Buzulucká 678/6, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: 1) Ing. J. N., 2) Ing. Z. H., 3) Ing. R. C., 4) Ing. R. C., 5) J. B., 6) K. B., 7) L. B.**, všichni zastoupeni JUDr. Ivanou Kožíškovou, advokátkou se sídlem Buzulucká 678/6, Praha 6, **8) EKOSPOL a.s.**, se sídlem Praha 7, Dukelských hrdinů 747/19, **9) Spolek „Pohoda bydlení Dubeč“**, se sídlem Kolocova 700/3, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2015, sp. zn.: S-MHMP 940702/2014/SUP/Li, č.j.: MHMP 215832/2015,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhají zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2015, kterým bylo odvolání žalobců zamítnuto a rozhodnutí odboru územního rozhodování Úřadu městské části Praha 15 ze dne 7.4.2014,

č.j. 32217/2013/OÚR/VLe, sp. zn. ÚMČ P15 07394/2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) o umístění stavby nazvané: „Viladomy Dubeč“, na pozemcích parc. č. ..., ..., ... v k. ú. Dubeč, bylo potvrzeno.

Žalobce Ing. V. N. je spoluvlastníkem pozemků parc. č. 650/4, 650/5, 650/46 se stavbou čp. 520 a parc. č. ...se stavbou čp. ... v k. ú. Dubeč, které jsou ve společném jmění manželů. Žalobkyně Ing. I. H. je spoluvlastníkem pozemků parc. č. 1932 a 2030 se stavbou čp. 725 v k. ú. Dubeč, které jsou ve společném jmění manželů. Žalobci jsou účastníky řízení o umístění stavby „Viladomy Dubeč“, jelikož jsou vlastníci pozemků a staveb bezprostředně sousedících s pozemkem parc. č. ... v k. ú. Dubeč, na němž byla prvostupňovým rozhodnutím umístěna uvedená stavba. V průběhu řízení o umístění stavby sdělili žalobci stavebnímu úřadu připomínky k této stavbě. Stavební úřad je všechny vyhodnotil jako nedůvodné a vydal prvostupňové rozhodnutí. Žalobci podali proti tomuto rozhodnutí odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že veškeré odvolací námítky žalobců posoudil jako nedůvodné a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobou podanou dne 13. 4. 2015 se žalobci domáhají zrušení obou rozhodnutí, jelikož jsou podle žalobců nezákonná, neboť správní orgány obou stupňů při jejich vydání překročily zákonem stanovené meze správního uvážení, resp. zneužily správního uvážení, čímž byli žalobci zkráceni na svých právech.

Žalobci v žalobě uvedli, že byli jako účastníci řízení v průběhu řízení o umístění stavby a v průběhu řízení o odvolání proti rozhodnutí o umístění předmětné stavby zkráceni na svých právech, a to jak na právech vyplývajících z Listiny základních práv a svobod, tak na právech vyplývajících z jednotlivých ustanovení stavebních předpisů a předpisů upravujících ochranu přírody, které žalobci blíže specifikovali v níže uvedených žalobních bodech. Zároveň žalobci uvedli, že správní orgány 1. a 2. stupně nedbaly při svém rozhodování základních zásad správního řízení uvedených ve správním řádu. Žalobci dále uvedli, že správní orgány obou stupňů se v řízení řádně nevypořádaly s celou řadou námitek účastníků řízení. S ohledem na skutečnosti uvedené v tomto odstavci a níže u jednotlivých žalobních bodů, které podle názoru žalobců prokazují nezákonnost obou vydaných rozhodnutí a překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení, resp. zneužití správního uvážení, navrhuje žalobci zrušení obou rozhodnutí vrácení věci k dalšímu řízení odboru územního rozhodování Úřadu městské části Praha 15 (dále jen „ÚMČ Praha 15“).

Žalobci Ing. I. H. a Ing. V. N. shrnuli svoji argumentaci do následujících žalobních bodů:

Žalobní bod 1a)

Žalobci namítli, že navržená stavba je předimenzovaná a je v rozporu s platným územním plánem, jelikož nejnižší podlaží, které je u objektů A, B, C označeno jako podzemní, vystupuje v jižní polovině objektů plně nad okolní terén. Vzhledem k tomu je možno severní trojici objektů A, B, C označit za pětipodlažní. Žalobci se domnívají, že podzemní podlaží plně vystupující nad rostlý terén nelze v celé ploše označovat jako podzemní a mělo by se úměrně započítávat do hrubé podlažní plochy. Žalobci uvedli, že pokud by se výška měřila ve vztahu ke stávajícímu terénu a ne k terénu upravenému, tak by byly domy A, B, C pětipodlažní. Platný územní plán stanoví využití podlažnosti 3+, což znamená, že podle územního plánu stavby v této lokalitě mohou mít nejvýše 3 nadzemní podlaží a podkroví. Žalovaný ve svém rozhodnutí zmiňuje 4 nadzemní podlaží a u 5. podlaží zpochybňuje, zda jde o nadzemní podlaží. Dále žalovaný nijak nevysvětlil, co se rozumí přilehlým terénem. Projekt počítá s podstatným navýšením terénu oproti stávajícímu stavu a veškeré výšky pak počítá až od tohoto navýšení. Pokud by se výška měřila ve vztahu ke

stávajícímu terénu, pak by byly domy A, B, C pětipodlažní. Tuto stěžejní odvolací námitku žalovaný přezkoumatelným způsobem nevysvětlil a neuvedl, na základě jakých skutečností považuje u všech 3 budov, které značně vystupují nad okolní terén, první podlaží za podlaží podzemní. Podle názoru žalobců se jedná o podlaží nadzemní, takže stavby domů A, B, C mají být stavbami pětipodlažními, u nichž je značně překročen přípustný koeficient hrubých podlažních ploch, a nejsou respektovány závazné regulativy dané platným územním plánem. To, zda jsou podlaží určena k parkování vozidel podzemními či nadzemními podlažími má podstatný vliv na koeficient hrubých podlažních ploch.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k této námitce uvedl, že se s touto námitkou vypořádal již v odvolacím řízení, kdy svůj postup vysvětlil. Dále žalovaný upozornil na to, že pro označení toho, zda se jedná o podzemní či nadzemní podlaží je rozhodná úroveň upraveného terénu vůči navrhované stavbě, nikoliv úroveň rostlého terénu. Je tedy splněna definice podzemního podlaží uvedená v čl. 3 odst. 1 písm. j) vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „vyhláška o OTPP“), kdy se pojmem podzemní podlaží rozumí *„podlaží, které má úroveň podlahy nebo její větší části níže než 0,80 m pod nejvyšším bodem přilehlého terénu v pásmu širokém 3,0 m po obvodu stavby; podlaží s vyšší úrovní podlahy, včetně podlaží ustupujícího, je podlažím nadzemním.“* Žalovaný dále uvedl, že do hrubé podlažní plochy se započítávají i části hrubých podlažních ploch podzemních podlaží, vypočtených na základě vnějších rozměrů budovy, pokud jsou využity hlavní funkcí, tedy k bydlení, což je část bytů bytového domu D. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které ve svém vyjádření k žalobě žalovaný odkázal, vyplývá, že v daném případě je hlavní funkcí bytových domů bydlení, resp. byty. V podzemních podlažích jsou navrženy prostory hromadných garáží a z tohoto důvodu se tedy podzemní podlaží objektů A, B a C v daném případě nezapočítávají do hrubých podlažních ploch.

K tomuto žalobnímu bodu se vyjádřila i osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s., a uvedla, že tato námitka není důvodná. Objekty A, B a C mají 4 nadzemní podlaží, která vzájemně ustupují. Definice podzemního podlaží je dána vyhláškou o OTPP a v případě navrhovaných bytových domů této definici odpovídá. V daném případě se u bytových domů A, B a C podzemní podlaží do hrubých podlažních ploch nezapočítává, neboť odpovídá definici podzemního podlaží, tj. je min. z 50% min. 80 cm pod úrovní okolního terénu. U bytového domu D byla ta část podlaží, kde se nachází hlavní funkce, tj. byty, do hrubých podlažních ploch započítána. Soulad záměru výstavby s platným územním plánem byl doložen stanoviskem MHMP OUP, č. j. S-MHMP/288278/2013/OUP ze dne 25. 4. 2013 doplněný stanoviskem č. j. S-MHMP/364386/2014/SUP ze dne 31. 3. 2014. Hrubé podlažní plochy byly v rámci územního řízení doloženy podrobným výpočtem a nezávisle ověřeny odborem stavebním a územního plánování Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „MHMP“) a odborem územního rozhodování ÚMČ Praha 15.

Soud neshledal tuto námitku důvodnou.

Podle čl. 3 odst. 1 písm. j) vyhlášky o OTPP se podzemním podlaží rozumí podlaží, které má úroveň podlahy nebo její větší části níže než 0,80 m pod nejvyšším bodem přilehlého terénu v pásmu širokém 3,0 m po obvodu stavby; podlaží s vyšší úrovní podlahy, včetně podlaží ustupujícího, je podlažím nadzemním.

Popis podzemních podlaží je upraven ve výše uvedeném ustanovení a upravuje je také ČSN 73 4301:2004 - Obytné domy, podle které se pozemním podlažím rozumí každé podlaží,

kteřé má úroveň podlahy nebo její převažující části níže než 80 mm pod nejvyšší úrovní přilehlého terénu v pásnu širokém 5,0 m po obvodu domu.

Jak vyplývá z předložené projektové dokumentace i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou objekty A, B, C označeny jako objekty s jedním podzemním podlažím a 4 nadzemními podlažními, objekt D má 3 nadzemní podlaží a není podsklepený. Poslední nadzemní podlaží je u všech čtyř objektů vždy ustupujícím podlažím. Počet jednotlivých podlaží vychází z projektové dokumentace, kde je řádně označena úroveň $\pm 0,00$. Pro označení toho, zda se jedná o podzemní nebo nadzemní podlaží se vychází z úrovně budoucího upraveného terénu (označený v projektové dokumentaci jako PT- přilehlý terén), který je v daném případě rozhodný vůči navrhované stavbě. I tato terénní úprava a její výška je patrná z projektové dokumentace. Z tohoto důvodu, i když jižní část nejnižšího podlaží vystupuje nad terén, je splněna definice podzemního podlaží uvedená v čl. 3 odst. 1 písm. j) vyhlášky OTTP, protože vychází z upraveného přilehlého terénu a nikoliv ze stávajícího rostlého terénu. Nelze tedy přisvědčit námitce žalobců, že se jedná o pětipodlažní objekty. Nelze rovněž přisvědčit ani námitce, že nebylo přezkoumatelně vysvětleno, co se rozumí přilehlým terénem, což je obvyklý termín používaný ve stavebnictví pro upravený terén, do kterého je stavba zasazena. Vybudování takové úpravy terénu, ač se může zdát účelové, však při splnění všech výše uvedených podmínek není v rozporu s územním plánem hl. m. Prahy a s kódem míry využití území s podlažností 3+.

Ve správním spise je rovněž založeno vyjádření MHMP, odboru stavebního a územního plánu č.j. S-MHMP/364389/2014SUO, ze dne 31. 3. 2014, ze kterého vyplývá, že předložený záměr je v souladu s funkčním využitím území stanoveným platným územním plánem hl. m. Prahy.

Žalobní bod 1b)

Žalobci pod tímto bodem uvedli, že navržené „viladomy“ jsou ve skutečnosti činžovnými domy, které nesplňují parametry pro viladomy v lokalitě OB-C dané územním plánem, hrubě nerespektují požadavek zachování pohody bydlení, nerespektují stávající charakter okolní zástavby rodinnými domy a hrubě narušují urbanistický a architektonický ráz obce. Namítali, že žalovaný nerespektoval závěry zjišťovacího řízení, ve kterých bylo doporučeno snížit podlažnost a tím i kapacitu nového obytného souboru s ohledem na pohodu bydlení, čímž žalovaný porušil smysl a účel zjišťovacího řízení stanoveného v § 7 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, v platném znění (dále jen zákon č. 100/2001 Sb.) a porušil tento zákon.

K této žalobní námitce připustil žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, stejně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že v závěru zjišťovacího řízení bylo investorovi doporučeno snížit podlažnost a tím i kapacitu nového obytného souboru právě s ohledem na pohodu bydlení. Zároveň však uvedl, že závěr zjišťovacího řízení nenahrazuje vyjádření dotčených orgánů ani příslušná povolení podle zvláštních právních předpisů. Z těchto důvodů se podle žalovaného jedná o pouhé doporučení, nikoliv o závaznou podmínku. Přestože investor nesnížil počet podlaží jednotlivých objektů, snížil kapacitu souboru z původně posuzovaných 153 bytových jednotek a 138 parkovacích stání na nyní projednávanou kapacitu 118 bytových jednotek a 128 parkovacích stání. Nyní navrhované řešení bylo v územním řízení kladně projednáno příslušnými dotčenými orgány. Podle žalovaného tímto postupem nebyl v žádném případě porušen zákon č. 100/2001 Sb.

Soud se v daném případě ztotožnil s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2008, čj. 31 Ca 111/2007-156 který uvedl, že „Závěr zjišťovacího řízení podle § 7 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, nespadá pod legální definici rozhodnutí přezkoumatelného v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s., neboť se nejedná o rozhodnutí, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závažně určují práva nebo povinnosti.“

Závěru zjišťovacího orgánu, který doporučil snížit podlažnost, a tím i kapacitu obytných podlaží, nebylo v daném případě zcela vyhověno, ale investor snížil kapacitu objektů na 118 bytových jednotek a 128 parkovacích stání. Soud má stejně jako žalovaný za to, že zjišťovací řízení má pouze doporučující charakter a v daném případě tak nedošlo k porušení zákona č. 100/2001 Sb., jak namítli žalobci. Vila domy jsou charakterizovány v metodickém pokynu k Územnímu plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, kde jsou upraveny v jeho směrné části kódem míry využití území v části C, s podlažností 3 +, kde v poznámce pod bodem 1 je činžovní vila charakterizována jako „samostatná obytná stavba na vymezeném pozemku zpravidla oploceném, o více než 3 bytových jednotkách a nepřevyšující 4 nadzemní podlaží“.

S ohledem na vyjádření MHMP, odboru stavebního a územního plánu č.j. S-MHMP/364389/2014SUO, ze dne 31. 3. 2014, ze kterého vyplývá, že předložený záměr je v souladu s funkčním využitím území stanoveným platným územním plánem hl. m. Prahy a na doporučující charakter zjišťovacího řízení, má soud i v daném případě za to, že námitka žalobců nebyla uplatněna důvodně.

Žalobní bod 1c)

Žalobci v tomto žalobním bodu namítli, že v odvolacím řízení poukázali na rozpor mezi výpočtem koeficientu podlažních ploch (dále jen KPP) a výkresy, které byly jeho podkladem, a konstatovali, že žalovaný kontrolu správnosti výpočtu neprovedl, neboť k tomu neměl dostatečné podklady (neúplný spis), neměl je jak přepočítat a ověřit si správnost údaje uvedeného investorem. Rozhodnutí žalovaného o této své námitce považují žalobci za nepřezkoumatelné. Dále žalobci uvedli, že dozorčí radou České komory architektů byla zjištěna odchylka ve výši 2,2% z celkové plochy. Odvolávali se také na usnesení dozorčí rady České komory architektů č. 1/1185 ze dne 9. 9. 2014, ze kterého je dle názoru žalobců zřejmé, že v koeficientu podlažních ploch není započteno podzemní podlaží. Dále žalobci namítali, že ve výpočtu nejsou započteny balkony ani podzemní garáže, přičemž tvrdí, že garáže jsou podlažím nadzemním, k čemuž se vyjádřili již pod bodem 1a) žaloby. Koeficient KPP je tak podle žalobců vypočten chybně.

Žalobci dále namítli, že žalovaný neměl k rozhodnutí o odvolání k dispozici kompletní správní spis, přičemž na tuto skutečnost žalobci upozornili na jednání dne 18. 7. 2013, kdy jim dal stavební úřad za pravdu, ale žalovanému přesto předložil jenom část spisu pod novou spisovou značkou a nikoliv části spisu původní spisové značky, které byly k posouzení odvolacích námitek žalobců taktéž zapotřebí.

Žalovaný k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že již v prvním kole řízení bylo stavebnímu úřadu sděleno, že je povinen zabývat se výpočtem KPP hlouběji a investor poté dodal tento výpočet přepracovaný a přehlednější. K otázce započtení podzemních podlaží objektů A, B a C do hrubé podlažní plochy se žalovaný vyjádřil již ve vyjádření k žalobnímu bodu 1a). K otázce započtení balkonů, teras a lodžií žalovaný uvedl, že z ustálené metodiky plyne, že pokud balkony předstupují před fasádu, a to i průběžné balkony, do nichž nezasahují svislé nosné konstrukce, tak se do hrubé podlažní plochy nezapočítávají. Žalovaný provedl kontrolu

výpočtu hrubých podlažních ploch a dospěl k závěru, že výpočet byl proveden správně. K námitkám týkajícím se nekompletní spisové dokumentace žalovaný uvedl, že rozhodný je konečný navrhovaný stav stavby, který stavebník po případných úpravách stavebnímu úřadu předloží k projednání. Údaje z předcházejících verzí nejsou rozhodné, jelikož stavební úřad při posuzování stavebního záměru a při vydávání rozhodnutí vycházel z poslední předložené verze. Žalovaný závěrem konstatoval, že pro své rozhodování v odvolacím řízení měl poslední projednávanou verzi zcela kompletní.

Soud k těmto námitkám poukazuje na skutečnost, že ve správním spise jsou založeny přepočty výpočtů KPP provedené žalovaným, z čehož vyplývá, že se jimi žalovaný zabýval a výpočty, ze kterých vycházel stavební úřad, kontroloval. Ve správním spise je rovněž založeno usnesení č. 1 /1185 dozorčí rady České komory architektů ze dne 9. 9. 2014, kterým bylo zastaveno disciplinární řízení s Ing. arch. S. U., ve věci podezření na vypracování projektové dokumentace s údajně zavádějícími údaji, kterými měl umožnit investorovi zastavět vyšší podíl dotčeného území v Dubči. Z tohoto usnesení vyplývá, že dozorčí rada komory po přezkoumání předložené dokumentace zjistila, že z oměření půdorysných ploch z výkresů a jejich porovnáním s výpočtem textové části projektu vyplývá, že zde existuje rozdíl, který nepřesahuje 2,2% celkové plochy. Dozorčí rada však zároveň uvedla, že tento rozdíl nemůže mít vliv na celkovou míru zastavěnosti území. Výpočet byl proveden podle platného metodického pokynu k ÚPn SÚ hl. m. Prahy, neboť se do KPP nezapočítávají balkony, vystupující z fasády a ani podzemní garáže, které nejsou hlavní funkcí objektu. Komise tak dospěla k závěru, že předložená projektová dokumentace z tohoto pohledu nevykazuje žádné nedostatky a pochybení ze strany zpracovatele. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že žalobci namítaná zjištěná odchylka ve výši 2,2% celkové plochy nemohla mít vliv na celkovou míru zastavěnosti území a že do koeficientu podlažních ploch není oprávněně započteno podzemní podlaží u budov A, B a C, protože nejsou určeny k bydlení a ani balkony vystupující z fasády. Odvolací orgán tedy vycházel při kontrole výpočtů z údajů zpracovaných autorizovanou osobou a po provedené kontrole výpočtu hrubých podlažních ploch dospěl k závěru, že výpočet by proveden správně a je v souladu s územním plánem. Správnost kontroly těchto výpočtů pak byla potvrzena i vyjádřením MHMP, odboru stavebního a územního plánu č.j. S-MHMP/364389/2014SUO ze dne 31. 3. 2014, ze kterého vyplývá, že předložený záměr je v souladu s funkčním využitím území stanoveným platným územním plánem hl. m. Prahy. Proto ani tyto námitky soud neshledal důvodné.

K námitce, že žalovaný neměl k rozhodování o odvolání kompletní spis, čemuž měl správní orgán 1. stupně na jednání dne 18. 7. 2013 přisvědčit žalobcům, soud uvádí, že tato skutečnost není z protokolu o jednání ze dne 18. 7. 2013 patrná. Z tohoto protokolu pouze vyplývá, že k řádnému posouzení návrhu a uplatněné námitky je třeba předložit další doklady, tj. rozhodnutí o připojení na komunikaci s doložkou právní moci, a že se z tohoto důvodu řízení přerušuje. Protože tato námitka byla vznesena pouze v obecné rovině a ze spisu nevyplývá, že by žalovaný neměl dostatek podkladů pro přepočet KPP, soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Žalobní bod 1e)

Žalobci rovněž namítali, v návaznosti na předchozí námitku, že v odvolacím řízení navrhli, aby metodika a postup při výpočtu KPP a koeficientu zeleně (dále jen „KZ“) byla ověřena Institutem plánování a rozvoje hl. m. Prahy (dále jen „IPR“). Tomuto návrhu žalovaný dle žalobců bezdůvodně nevyhověl a sám kontrolu správnosti těchto koeficientů neprovedl a správnost svých výpočtů řádně neodůvodnil, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Žalovaný stejně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl ve svém vyjádření k žalobě, že IPR není dotčeným orgánem pro územní řízení a ani neprovádí kontrolu výpočtu koeficientů využití území. Výpočet, který provádí projektant, musí být zpracován v takové formě, aby byla možná kontrola stavebním úřadem. Kontrola výpočtu byla provedena jak stavebním úřadem, tak žalovaným.

Jak vyplývá z výše uvedeného i z předloženého správního spisu, výpočet KPP a KZ byl zpracován autorizovanou osobou (projektantem), který je za správnost údajů zodpovědný a byl zkontrolován stavebním úřadem i žalovaným, o čemž je doklad ve správním spise. Jak již uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, IPR není dotčeným orgánem pro toto územní řízení a ani neprovádí kontrolu těchto výpočtů, proto soud shledal navrhovanou kontrolu výpočtů IPR za neopodstatněnou a tuto žalobní námitku nedůvodnou.

Žalobní bod 1f)

Žalobci v dalším žalobním bodu namítli, že výška objektů nerespektuje vztah k okolní zástavbě, což je v rozporu s OTHP. Žalobci uvedli, že nesouhlasí s odůvodněním žalovaného, že maximální výška objektů A, B a C bude činit 12,6 m nad úrovní podlahy 1. nadzemního podlaží a u objektu D pak 9,8 m na úrovni 1. NP, což podle žalovaného není příliš velký rozdíl oproti maximální možné výšce okolních rodinných domů, která je 9 m na úrovni podlahy 1. NP. S odkazem na žalobní bod 1a) žalobci namítli, že podle jejich názoru jsou 1. nadzemním podlažím v těchto 3 bytových domech podlaží, v nichž mají být umístěna parkovací stání, neboť tato podlaží jsou v nejvyšším místě více než 2 metry nad přilehlým terénem. Za této situace je pak faktická výška objektů A, B a C více než 15 metrů nad úrovní přilehlého terénu, což znamená převýšení oproti okolní zástavbě o více než 6 metrů, což je dle žalobců nepřiměřené.

Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že pro rozhodování je podstatné, jaké údaje jsou uvedeny v projektu po nutných zemních úpravách, které stavebník na základě rozhodnutí musí učinit. Z těchto parametrů se pak vypočítává výška objektů a vychází z nich i skutečnost, které podlaží je nadzemní, a které podzemní.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že posouzení stavby v dané lokalitě z hlediska architektonického a urbanistického, ve vztahu k jejím objemovým parametrům, vzhledu, vhodnosti jejího umístění na daném pozemku a ve vazbě na okolní stavby, je plně v kompetenci stavebního úřadu, který je odpovědný za to, jak vzhledné a po architektonické a urbanistické stránce kvalitní stavby na svém území povolí. Touto problematikou se stavební úřad zabýval v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí stavební úřad uvedl, že navrhované domy svým objemem i z hlediska podlažnosti odpovídají charakteru okolní zástavby, do které patří nejen okolní rodinné domy, ale i bytové domy, které se nachází v ulici K. a zasahují do shodné funkční plochy jako navrhovaný záměr. Urbanismus navrhovaných domů vhodně reaguje i na sklon pozemku, na kterém se nachází. Jednotlivá podlaží z jižní strany domů významně ustupují, což má pozitivní vliv na vnímání celkové hmoty objektů. Bytový dům D je jen třípodlažní, a to zejména z toho důvodu, že se nachází nejbližší okolním rodinným domům. Navržené bytové domy jsou 4 a 3 podlažní, zastřešené plochými střechami, s maximální výškou atiky u bytových domů A, B, C = 12,60 m od ± 0,00, bytový dům D = 9,80 m od ± 0,00.

Tato námitka dle názoru soudu souvisí s námitkou 1a), tj. že projektová dokumentace dle názoru žalobců nesprávně vychází z úrovně budoucího upraveného terénu a nikoliv ze stávajícího terénu. Proto žalobci dospěli k závěru, že převýšení viladomů oproti okolní zástavbě je více než o dvě třetiny výšky okolních staveb. Touto problematikou se zabýval žalovaný detailně v odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že předmětné stavby odpovídají svažitosti terénu, a že z předložené stavební dokumentace vyplývá, že maximální výška staveb u objektů A, B, C je 12,6 m nad úrovní podlahy 1.NP a u objektu D činí tato výška maximálně 9,8 m. Z obrazové dokumentace je rovněž zřejmé, že v okolí předmětné stavby se vyskytují i vyšší než rodinné domy. Soud má rovněž za to, že se jedná o odborné posouzení, což přísluší stavebnímu úřadu. Soud proto žalobní námitku, že výška viladomů A, B, C znamená převýšení oproti okolní zástavbě o více než 6 metrů a není v souladu s územním plánem, shledal nedůvodnou.

Žalobní bod 1g)

Žalobci dále namítali, že terasy objektů A a C jsou více než 2 metry nad úrovní přilehlého terénu, a že není doloženo, jakým způsobem bude řešena úpravu terénu směrem k současným zahradám přilehlých rodinných domů, které je třeba podle názoru žalobců považovat za klidovou část těchto domů. Žalobci uvedli, že žalovaný se touto odvolací námitkou v napadeném rozhodnutí nezabýval, když uvedl pouze to, že se na daný případ nevztahuje ani § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. ani čl. 8 odst. 6 vyhlášky o OTTP. Z toho důvodu je podle názoru žalobců rozhodnutí žalovaného o této námitce nepřezkoumatelné.

Žalovaný k této žalobní námitce ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že odmítá tvrzení žalobců, že se touto námitkou nezabýval. Z odvolací námitky nebylo zcela zřejmé, na co je vůbec poukazováno a konstatoval, že pokud žalobci napadají výšku terasy objektu A a C nad úrovní přilehlého sousedního pozemku, pak se ve vztahu k vyhlášce o OTTP jedná o požadavek čl. 8 odst. 6, podle kterého „*v územích, kde je nutno stavbu přizpůsobit charakteru okolní zástavby, je možné uplatnit urbanistická hlediska a umístit rodinný dům, stavby plnící doplňkovou funkci k rodinnému bydlení a garáž na pozemku rodinného domu až na hranici pozemku. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici žádné stavební otvory (např. okna, větrací otvory apod.), musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední nemovitost, a vnější hrany pochozí plochy rodinného domu (např. terasy, balkony, lodžie) podlaží ve výšce nejméně 2 m nad terénem přilehlým ke stěně domu a v podkrovní musí být od této hranice vzdáleny nejméně 3 m.*“ Tento požadavek se podle žalovaného na danou stavbu nevztahuje, neboť se týká staveb rodinných domů, staveb plnících doplňkovou funkci k rodinnému bydlení a garáže na pozemku rodinných domů, umístěvaných na hranici se sousedním pozemkem a netýká se tedy plánovaných bytových domů.

K této žalobní námitce soud uvádí, že vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, na kterou odkazovali žalobci v podaném odvolání, se u staveb umístěných na území hl. m. Prahy nepoužije, jelikož zde platí vyhláška o OTTP.

K námitce žalobců, že není doloženo, jakým způsobem bude řešena úprava terénu, soud uvádí, že rozhodnutí o terénních úpravách není součástí rozhodnutí o umístění stavby.

Žalovaný se podle názoru soudu odvolací námitkou žalobců dostatečně zabýval, přičemž uvedl důvody, proč námitce nevyhověl. Z tohoto důvodu neshledal soud rozhodnutí o této námitce nepřezkoumatelným, a proto také tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

Žalobní bod 1h)

Žalobci v tomto žalobním bodu uvedli, že stěžejní námitkou v odvolacím řízení bylo, že realizací stavby dojde k hrubému porušení pohody bydlení v přilehlých rodinných domech s tím, že žalovaný pouze odkázal na stanovisko stavebního úřadu a ztotožnil se s ním, čímž pominul subjektivní stránku věci, kterou se vůbec nezabýval. Žalobci v řízení poukazovali na to, že s ohledem na předpokládanou nerealizaci přeložky vedení VVN 110 kV vedoucího přes pozemek parc. č. ... v k.ú. Dubeč, na němž mají být předmětné stavby umístěny, a nutnost alespoň částečného respektování ochranného pásma VVN, jsou jednotlivé bytové domy situovány na okraje daného pozemku, což pro vlastníky okolních domů znamená zásadní zásah do jejich pohody bydlení a zásadní ztrátu soukromí. Obyvatelé vyšších pater bytových domů tak podle názoru žalobců budou mít všechny „jako na dlani“. Negativně se na pohodě bydlení rovněž projeví parkování 126 vozidel na sousedním pozemku, přičemž jejich zajištění a vyjíždění zatíží okolní pozemky hlukem a imisemi. Žalobci dále uvedli, že Městská část Praha-Dubeč má nedostatečnou kapacitu základních a mateřských škol, přičemž se nárůstem počtu obyvatel o další stovky v této městské části tyto problémy ještě zhorší. Zásadní narušení pohody bydlení by podle žalobců znamenala i samotná výstavba a její průběh – hluk ze stavebních mechanismů, zvýšená prašnost prostředí, ohrožení sousedních staveb vibracemi při průjezdu vozidel s betonem či jiným stavebním materiálem, pohyb desítek stavebních dělníků v okolí domu žalobců zvyšující riziko krádeží či jiné kriminality na daném místě. Takovéto umístění stavby je tak v rozporu s ustanovením čl. 8 odst. 1 vyhlášky o OTTP.

Žalovaný k této námitce uvedl, že se skutečně ztotožnil se závěry stavebního úřadu uvedenými v prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaný dále konstatoval, že není pravda, že se s touto námitkou nezabýval, neboť ji podrobně popsal a citoval z prvostupňového rozhodnutí. Neshledal důvod text stavebního úřadu jakkoliv upravovat, či vysvětlovat, protože se jedná o text zcela srozumitelný a dle názoru žalovaného naprosto dostačující. K námitce žalobců, týkající se pohybu desítek stavebních dělníků v místě stavby, čímž by se zvýšilo riziko krádeží či jiné kriminality v místě, žalovaný uvedl, že tato námitka nemá nic společného s územním řízením.

V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí konstatoval stavební úřad, že pojem pohoda bydlení není vyhláškou o OTTP nijak definován. Podle stavebně správní praxe i soudobé soudní judikatury se tímto pojmem rozumí souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé, vhodné pro všechny kategorie uživatelů a aby byla vytvořena atmosféra klidného bydlení. Ta je dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků – rušení nočního klidu, ze stavebních prací apod.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím a kvalitou zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu (z továren, zemědělské výroby apod.), osluněním aj. Předmětný pozemek, na kterém je stavba bytových domů umístěna, je shodně jako pozemky sousedních rodinných domů podle územního plánu součástí větší funkční plochy OB-C. Předložený návrh je v souladu s tímto funkčním využitím a byl posouzen z hlediska vlivů na životní prostředí v souladu se zákonem č. 100/2001 Sb. Navrhované bytové domy svým účelem, objemem i z hlediska podlažnosti odpovídají charakteru okolní zástavby, do které patří nejen okolní rodinné domy, ale i bytové domy, které se nachází v ulici Kolocova

a zasahují stejně do shodné funkční plochy jako navrhovaný záměr. Urbanismus navrhovaných domů navíc vhodně reaguje i na sklon pozemku, na kterém se nachází.

Podle čl. 8 odst. 1 věta první vyhlášky o OTTP musí vzájemné odstupy staveb splňovat zejména požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, ochrany památek, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování pohody bydlení. (pozn. podtržení doplnil zdejší soud)

Pojem „pohoda bydlení“ definoval v Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, čj. 2 As 44/2005-116 a stavební úřad jeho obsah uvedl v odůvodnění provstupňového rozhodnutí. Soud považuje za potřebné zdůraznit, že pojem „pohoda bydlení“ je neurčitý právní pojem, jehož obsah je tvořen celou řadou složek, které jsou již konkrétněji zpracovány právními předpisy (hodnota hluku, prachu, vzdálenosti staveb). Naplnění požadavku zachování pohody bydlení pro stávající stavby je tedy stavebním úřadem posuzováno podle konkrétních kritérií, nejedná se o neobjektivní závěry. Pokud žalovaný shledal toto hodnocení provedené stavebním úřadem jako úplné a správné, nelze mu vytýkat, že na něj odkázal a nezopakoval toto tvrzení jako svůj vlastní názor.

V jiném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2007, čj. 9 As 5/2007-76 tento soud uvedl, že *„je při posuzování této námítky třeba vyjít ze základního předpokladu, že normy o obecných technických požadavcích na výstavbu svým obsahem odrážejí požadavky na pohodu bydlení, osvětlení i oslunění. Jsou-li tyto normy dodrženy a je prokázán soulad s veřejným zájmem (spočívající především v jejich aplikaci), nelze úspěšně namítat, že pohoda bydlení, osvětlení a oslunění nemovitostí, potenciálně předmětnou stavbou dotčených, jsou nedostatečné.“*

V rozsudku ze dne 30. 4. 2012, čj. 8 As 20/2011-131 Nejvyšší správní soud uvedl, že *„v rámci zástavby v intravilánu obce je zpravidla nemožné dosáhnout úplného soukromí, pokud jde o možný pohled do oken, na dvory či do zahrad sousedních nemovitostí.“*

Soud se dále ztotožnil s názorem Nejvyššího správního soudu, který tento vyslovil ve svém rozsudku ze dne 12. 3. 2010, čj. 7 As 13/2010-145 a uvedl, že *„pokud je rozhodnutí o umístění stavby v souladu s územním plánem, jedná se ze strany vlastníka předmětného pozemku o výkon jeho vlastnického práva v mezích přípustných podle územního plánu.“*

V tomtéž rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že *„v daném území se jedná o zástavbu příměstského typu, která se postupně může vyvíjet a měnit. Stěžovatelé ani jiné osoby, jejichž práva mohou být územním rozhodnutím dotčena, nemají, a ani mít nemohou, subjektivní veřejné právo na to, aby poměry území, v němž se nachází jejich majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit. Změny ve využití území v průběhu času, včetně nejrozumnějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje společnosti a jednotlivců jim a apriori nemá právo bránit. Zvláště v urbanizovaných oblastech může být nová výstavba zcela přirozeným a logickým způsobem využití určitého území. Je nepochybné, že v daném případě zamýšlená stavba (...) má poněkud jiný charakter než dosavadní stavby jednopatrových, převážně řadových, rodinných domů. Nevybočuje však z limitů daných územním plánem, neboť ten s možností umístování staveb takového charakteru počítá, připouští-li obytné stavby až se třemi nadzemními podlažími. Již z toho, že územní plán výstavbu takové povahy, která v době jeho zpracování v území reálně neexistovala, připouští, plyne, že určité postupné a věcně limitované proměny zástavby v dotčeném území, a připouští*

tedy, že na něm vzniknou i stavby vymykající se svým charakterem v určité, avšak nikoli zásadní, míře charakteru výstavby dosavadní. Přípuštění, že území se může v určitých mezích urbanisticky proměňovat a vyvíjet, je přirozenou vlastností územního plánování a reflexí toho, že zástavba v urbanizovaných oblastech, s výjimkou případů, kdy je její konkrétní podobu třeba chránit a neměnit, např. z důvodů památkové ochrany či ochrany krajinného rázu, se může v běhu času proměňovat. V daném případě je proměna, k níž dojde výstavbou předmětného domu, změnou přiměřenou, odpovídající poměrům v území, a nelze ji považovat za exces, pro který by bylo na místě rozhodnutí krajského úřadu zrušit. Zamýšlená stavba není ani v rozporu se společenskými zájmy. Vlastník pozemku má (...) právo užívat svůj majetek podle své libosti, pokud se nepřipustně nedotkne práv jiných a pokud nevybočí z mezí přípustné veřejnoprávní regulace. (...) Pokud se totiž nejedná o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům, je přednostně na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. (...) Stěžovatelé si nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí. Skutečnost, že na sousedním pozemku doposud nestále stavba, jejíž povaha umožní, aby někteří její uživatelé viděli na pozemek stěžovatelů či do oken jejich domu, nezakládá stěžovatelům právo na to, aby tento stav přetrval i do budoucna. Stěžovatelé vůči sousednímu pozemku „nevydrželi“ žádné právo na to, aby se výstavba na něm omezila více, než jaká omezení standardně vyžadují obecné poměry v území, jež jsou vyjádřeny v územním plánu.“

Městský soud plně souhlasí se závěry uvedenými v citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu a odkazuje na ně a má za to, že stavební úřad i žalovaný posoudily předmětnou věc správně. Předmětná lokalita není tvořena pouze rodinnými domy, nýbrž se zde nachází i další bytové domy, které zasahují do stejné funkční plochy jako předmětná stavba. Nadto je předmětná stavba v souladu s územním plánem, jak již bylo uvedeno výše v tomto rozsudku. Proto neshledal soud tuto žalobní námitku důvodnou.

Žalobní bod 1f)/duplicitní označení/

Žalobci uvedli, že v odvolací námitce poukazovali na to, že v podkladech zjišťovacího řízení podle § 7 zákona č. 100/2001 Sb. nebyly zahrnuty vsakovací studny a že tedy zjišťovací řízení zjevně proběhlo na jiný než předkládaný projekt. Proto požadovali, aby bylo znovu provedeno zjišťovací řízení. Namítli, že tím, že jim žalovaný nevyhověl, bylo porušeno ustanovení § 7 zákona č. 100/2001 Sb., včetně jeho smyslu a účelu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl k této námitce, že při svém rozhodování vycházel ze stanovisek odborných orgánů, odvolací námitkou se zabýval. Ve zjišťovacím řízení i v územním řízení byla likvidace dešťové vody řešena vsakem. K žádosti o znovuprovedení zjišťovacího řízení žalovaný uvedl, že k tomuto postupu není důvod, jelikož vyjádření odborných orgánů se vážou k poslední verzi DUR (dále jen dokumentace pro územní rozhodnutí) a tato vyjádření uvádějí, že závěry zjišťovacího řízení založené ve spisovém materiálu jsou zcela postačující pro tuto verzi DUR.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že k předložené DUR, která je pro rozhodování jako jediná podstatná, vydal OŽP MHMP jako příslušný dotčený orgán závazné stanovisko (resp. vyjádření) Szn. S-MHMP-0288238/2013/1/OŽP/VI ze dne 29. 5. 2013 (bod č. 7), z něhož vyplývá, že na předmětný záměr proběhlo zjišťovací řízení podle zákona č. 100/2001 Sb. se závěrem, že tento záměr nebude posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb. s podmínkami pro následná správní řízení. Blíže stavební úřad odkázal na závěr zjišťovacího řízení Szn. S-MHMP-0769614/2011/OOP/VI/EIA/789-2/Vč ze dne 20. 2. 2012. Ve vyjádření

OŽP MHMP ze dne 29. 5. 2013 je dále uvedeno, že navržená úprava záměru není změnou ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/2001 Sb.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. k tomu uvedla, že dne 3. 6. 2013 v řízení vedeném pod č. j. ÚMČ P15 32217/2013 předložila stanovisko odboru životního prostředí MHMP, sp. zn. S-MHMP-0288238/2013/1/OZP/VI ze dne 29. 5. 2013, kde je uvedeno i souhlasné vyjádření z hlediska posuzování vlivu na životní prostředí a potvrzeno, že předkládaná úprava záměru není změnou ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/2001 Sb.

Podle § 7 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění platném do 31. 3. 2015 je cílem zjišťovacího řízení upřesnění informací, které je vhodné uvést do dokumentace, a to se zřetelem na

- a) povahu konkrétního záměru nebo druhu záměru,
- b) faktory životního prostředí uvedené v § 2, které mohou být provedením záměru ovlivněny,
- c) současný stav poznatků a metody posuzování.

U záměrů a změn záměrů uvedených v § 4 odst. 1 písm. b), c), d) a e) je cílem zjišťovacího řízení také zjištění, zda záměr nebo jeho změna má významný vliv na životní prostředí, případně zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, a zda bude posuzován podle tohoto zákona.

Podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/2001 Sb., ve znění platném do 31. 3. 2015 jsou předmětem posuzování podle tohoto zákona záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii II a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena, nebo pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání; tyto záměry a změny záměrů podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.

Ve správním spisu je založeno vyjádření odboru životního prostředí MHMP Szn. S-MHMP-0288238/2013/1/OZP/VI, ze dne 29. 5. 2013 (bod č. 7), z něhož vyplývá, že na předmětný záměr proběhlo zjišťovací řízení podle zákona č. 100/2001 Sb. se závěrem, že tento záměr nebude posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb. s podmínkami pro následná správní řízení. Dále je v tomto vyjádření uvedeno, že navržená úprava záměru není změnou ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/2001 Sb.

V závěru zjišťovacího řízení Szn. S-MHMP-0769614/2011/OOP/VI/EIA/789-2/Vč ze dne 20. 2. 2012 je uvedeno, že byly v průběhu zjišťovacího řízení identifikovány potenciálně významné vlivy záměru, které byly zváženy ve vztahu k charakteru záměru a jeho umístění s ohledem na jejich rozsah, velikost a složitost, pravděpodobnost, dobu trvání, frekvenci a vratnost. Při aplikaci opatření k prevenci, vyloučení, snížení a kompenzaci nepříznivých vlivů, která jsou uvedena v oznámení a která vyplývají z provedeného zjišťovacího řízení, nebude mít posuzovaný záměr negativní vliv na životní prostředí a veřejné zdraví. Příslušný úřad (odbor ochrany prostředí MHMP) dospěl po provedeném zjišťovacím řízení k závěru, že předmětný záměr nebude posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb., přičemž je nezbytné dodržet opatření k prevenci, vyloučení, snížení, popř. kompenzaci nepříznivých vlivů navržených v oznámení a zohlednit relevantní připomínky z vyjádření k oznámení návrhu. Zároveň stanovil tento správní orgán stavebníkovi několik podmínek, mj. aby likvidaci srážkových vod řešil pomocí retenčních nádrží a vsakovacích studní dle návrhu popsáno v oznámení (Ing. J. Z., květen 2011) a v doplněných podkladech (Ing. J. D., únor 2012+

koordinační situace – 30. 9. 2011, změna 30. 1. 2012, č. výkresu A – 03, v měřítku 1:500) a respektoval podmínky a doporučení hydrogeologického posouzení (RNDr. P. P., listopad 2008).

Vzhledem k tomu, že se oznámení pro účely zjišťovacího řízení dostatečně nezabývalo problematikou likvidace srážkových vod, tak si příslušný úřad vyžádal doložení doplňujících podkladů, týkajících se návrhu likvidace dešťových vod pomocí vsakovacích studní. Tyto podklady byly následně příslušnému úřadu doručeny, přičemž obsahovaly jak textovou, tak grafickou část. Nelze tedy přisvědčit námitce žalobců, že v podkladech zjišťovacího řízení nebyly zahrnuty vsakovací studny. Odbor ochrany prostředí MHMP, jako příslušný úřad, si přímo za účelem doplnění informací o vlivu na podzemní a povrchové vody vyžádal od stavebníka doplnění podkladů k oznámení, týkajících se likvidace srážkových vod pomocí vsakovacích studní, kterých je navrženo celkem 10. Pro zachycení dešťové vody jsou navrženy otevřené dešťové nádrže (poldry) a další retenční objem je vytvořen právě v těchto deseti vsakovacích studních. Následně pak tyto podklady vyhodnotil a konstatoval, že navržené řešení likvidace srážkových vod bylo zkontrolováno s kompetentním orgánem, který se v rámci vyjádření OOP MHMP k oznámení záměru vyjadřoval z hlediska ochrany vody, a toto řešení bylo shledáno dostačujícím. Zároveň stanovil stavebníkovi podmínku, aby likvidaci srážkových vod řešil pomocí retenčních nádrží a vsakovacích studní tak, jak stavebník předložil v doplnění oznámení.

Jelikož se tedy vsakovacími studnami již orgán příslušný k provedení zjišťovacího řízení zabýval, nebyl důvod provádět zjišťovací řízení znovu, jak požadovali žalobci. Správní orgány tak nepochybily, když si nevyžádaly nové provedení zjišťovacího řízení.

Soud z uvedených důvodů neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.

Žalobní bod 1g)/duplicitní označení/

Žalobci v dalším žalobním bodu uvedli, že v územním řízení před správními orgány obou stupňů namítali, že stavebník nedoložil k územnímu řízení aktuální hlukovou studii, která by měla návaznost na poslední jím předloženou dokumentaci stavby. V projektové dokumentaci došlo dle názoru žalobců k významné úpravě garáží uvnitř objektů A a B. Tyto garáže mají větrací otvory v těsné blízkosti sousedních pozemků. Tyto nově situované větrací otvory budou podle názoru žalobců bezesporu zdroji hluku a je proto potřeba jejich vliv odborně posoudit. Žalovaný podle názoru žalobců sice toto tvrzení žalobců v odůvodnění napadeného rozhodnutí potvrzuje, zároveň však možné zvýšení hluku a chybějící aktuální hlukovou studii bagatelizuje. Žalobci uvedli, že při nárůstu obyvatel o několik set (při 118 nových bytech) a počtu vozidel o cca 126 (dle počtu parkovacích míst v areálu) je tvrzení žalovaného o nezvýšení hlučnosti v místě „naprostou utopii“.

Žalovaný k tomu uvedl, že k řízení bylo předloženo závazné stanovisko hygienika č. j. HSHMP 18106/2013 ze dne 2. 5. 2013 k upravené DUR (změna 28. 2. 2013), v němž je upozorněno na to, že Hygienická stanice hl. m. Prahy vydala k dokumentaci pro územní řízení souhlasné závazné stanovisko dne 6. 4. 2011 pod č. j. HSHMP 14411/2011, jehož podmínky zůstávají i pro změnu DUR nadále v platnosti. Stavební úřad tyto podmínky převzal do podmínky č. 16 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný k tomu uvedl, že nemá právo jakýmkoliv způsobem měnit závazné stanovisko odborného dotčeného orgánu. Povinností žalovaného je pouze zkoumat, zda v jednotlivých závazných stanoviscích nedochází k rozporům, které by musely být následně řešeny. To ale v přezkoumávané věci žalovaný nezjistil.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že v odůvodnění závazného stanoviska hygienika ze dne 6. 4. 2011 je zmíněna hluková studie zpracovaná Ing. J. K. v březnu 2011. Ze závěru zjišťovacího řízení vyplývá, že tato studie byla spolu s „Dodatkem k akustické studii v úrovni územního řízení řešící vliv plánovaného komplexu „Viladomy Dubeč“ na hluk v chráněném venkovním prostoru staveb okolní stávající obytné zástavby“, zpracovaným Ing. J. K. v srpnu 2011, předložena ke zjišťovacímu řízení. Z obsahu dodatku vyplývá, že „*po zprovoznění plánovaného bytového areálu „Viladomy Dubeč“ dojde v chráněném venkovním prostoru staveb okolní zástavby RD – viz sledované body č. 25 – 28 ke změně hlukových poměrů v úrovni -0,5 (snížení hluku) až + 0,5 dB (zvýšení hluku). Tato změna hluku je v úrovni nejistoty výpočtu i konkrétního měření. Zvýšení hluku +0,5 v aktivní variantě je v ulici Z. L., ale i po zvýšení hluku budou výsledné hodnoty $L_{Aeq,T}$ pod hygienickým limitem $L_{Aeq,16h} = 60$ dB pro den a $L_{Aeq,8h} = 50$ dB pro noc.*“

V podmínce č. 16 prvostupňového rozhodnutí, na kterou odkazuje žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, je uvedeno mj. to, aby projektová dokumentace pro další stupeň řízení byla zpracována tak, aby obsahovala zapracování konkrétních návrhů protihlukových opatření, která zabezpečí dodržení limitů hluku z dopravy přilehlé komunikace v chráněném vnitřním prostoru stavby (zejména obytné místnosti domů A a C), dále aby obsahovala vyhodnocení hluku z provozu všech zdrojů hluku v objektech umístěných (kotelny, výtahy, náhradní zdroj elektřiny, VZT zařízení, garážová vrata apod.) s ohledem na dodržení hygienických limitů hluku v chráněném vnitřním a venkovním prostoru staveb a také aby obsahovala podrobné informace o technologii a časovém rozvržení výstavby, vyhodnocení hlukové zátěže ze stavební činnosti a konkrétní návrh protihlukových opatření tak, aby byly dodrženy hygienické limity hluku v chráněném venkovním prostoru staveb.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. uvedla, že z hlediska řešení ochrany stavby proti hluku byla v rámci domu A a C navržena protihluková opatření vyplývající z projednání s Hygienickou stanicí hl. m. Prahy. K poslední verzi dokumentace se Hygienická stanice hl. m. Prahy souhlasně vyjádřila ve svém stanovisku č. j. HSHMP 18106/2013 ze dne 2. 5. 2013.

Ve správním spise je založeno souhlasné závazné stanovisko hygienika č. j. HSHMP 18106/2013 ze dne 2. 5. 2013 k upravené dokumentaci (změna 28. 2. 2013), v němž je zdůrazněno, že Hygienická stanice hl. m. Prahy vydala k dokumentaci pro územní řízení souhlasné závazné stanovisko dne 6. 4. 2011 pod č. j. HSHMP 14411/2011, jehož podmínky zůstávají nadále v platnosti.

Podmínky ze závazného stanoviska ze dne 6. 4. 2011, č.j. HSHMP 14411/2011 převzal stavební úřad do rozhodnutí o umístění stavby. Pod bodem č. 16 určil stavebníkovi tyto podmínky, cit. „*Projektová dokumentace pro další stupeň řízení bude zpracována tak, aby* (...)

- *obsahovala zapracování konkrétních návrhů protihlukových opatření, která zabezpečí dodržení hygienických limitů hluku z dopravy přilehlé komunikace Městská v chráněném vnitřním prostoru stavby (zejména obytné místnosti domů A a C),*
- *obsahovala vyhodnocení hluku z provozu všech zdrojů hluku v objektech umístěných (kotelny, výtahy, náhradní zdroj elektřiny, VZT zařízení, garážová vrata apod.) s ohledem na dodržení hygienických limitů hluku v chráněném vnitřním a venkovním prostoru staveb,*
- *obsahovala podrobné informace o technologii a časovém rozvržení výstavby, vyhodnocení hlukové zátěže ze stavební činnosti a konkrétní návrh protihlukových*

opatření tak, aby byly dodrženy hygienické limity v chráněném venkovním prostoru staveb, (...)“

Soud k této žalobní námitce uvádí, že podmínky, které stavebníkovi uložila Hygienická stanice, jakožto dotčený orgán, se vztahují na ochranu proti hluku v umisťovaných stavbách. Okolními stavbami a hlukem se zabývá výše zmíněná hluková studie. Z třetí podmínky uložené stavebníkovi vyplývá, že v další fázi řízení je povinen předložit hlukovou studii, která se bude zabývat limity hluku ve vztahu k okolním domům. Ve vztahu k chráněnému venkovnímu prostoru staveb okolní stávající obytné zástavby tak bude v další fázi předložena hluková studie, což je zcela v souladu se zákonem.

Nadto si dovoluje podotknout, že projektová dokumentace předmětné výstavby, byla upravena směrem dolů, tj. byl snížen počet bytů a snížen počet parkovacích stání. Pokud tedy i původní projektová dokumentace byla z hlediska hlukové zátěže na okolí předmětné stavby v pořádku, o čemž svědčí i odkaz na hlukovou studii zpracovanou Ing. J. K. v březnu 2011, měla by být podle názoru soudu v souladu s hlukovými normami i upravená projektová dokumentace. Tato hluková studie byla spolu s „Dodatkem k akustické studii v úrovni územního řízení řešící vliv plánovaného komplexu „Viladomy Dubeč“ na hluk v chráněném venkovním prostoru staveb okolní stávající obytné zástavby“, zpracovaným Ing. J. K. v srpnu 2011, předložena ke zjišťovacímu řízení. Z obsahu dodatku vyplývá, že „*po zprovoznění plánovaného bytového areálu „Viladomy Dubeč“ dojde v chráněném venkovním prostoru staveb okolní zástavby RD – viz sledované body č. 25 – 28 ke změně hlukových poměrů v úrovni -0,5 (snížení hluku) až + 0,5 dB (zvýšení hluku). Tato změna hluku je v úrovni nejistoty výpočtu i konkrétního měření. Zvýšení hluku +0,5 v aktivní variantě je v ulici Za Lázeňkou, ale i o zvýšení hluku budou výsledné hodnoty $L_{Aeq,T}$ pod hygienickým limitem $L_{Aeq,16h} = 60$ dB pro den a $L_{Aeq,8h} = 50$ dB pro noc.*“

Soud proto neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.

Žalobní bod 1h)/duplicitní označení/

Žalobci namítali, že prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s ust. § 90 písm. e) stavebního zákona, protože záměr a rozhodnutí o umístění stavby jsou v rozporu s požadavky zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění (dále jen zákon č. 114/1992 Sb.) – konkrétně s požadavkem na ochranu krajinného rázu. Umístěný komplex staveb svými rozměry a objemem konstrukcí neodpovídá charakteru území (okolní zástavby) a počtem svých podlaží a i KPP neodpovídá aktuálně platnému územnímu plánu.

Žalovaný uvedl, že vyjádření k otázce, zda stavba mění či snižuje krajinný ráz, vydal OŽP MHMP pod bodem 5.A) souborného závazného stanoviska Szn. S-MHMP-0288238/2013/1/OZP/VI ze dne 29. 5. 2013 s tím, že krajinný ráz umístěním předmětné stavby nemůže být snížen či změněn. Toto vyjádření bylo na základě podnětu žalobců přezkoumáno Ministerstvem životního prostředí, které svým vyjádřením zn. 1752/500/14 50864/ENV/14 ze dne 11. 8. 2014 přezkoumávané závazné stanovisko potvrdilo. Se závěry tohoto přezkumu byli žalobci seznámeni. K námitce ohledně počtu podlaží se žalovaný již vyjádřil u předchozích žalobních bodů.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. k tomuto žalobnímu bodu uvedla, že proběhlo posouzení vlivu předmětné stavby na životní prostředí a dotčený orgán ochrany přírody a krajiny se v rámci územního řízení vyjadřoval i z hlediska vlivu stavby na krajinný ráz se závěrem, že umístěním stavby nemůže být snížen či změněn krajinný ráz. Rovněž byla

v rámci zjišťovacího řízení předložena odborná studie, která ohodnotila vliv stavby na krajinný ráz jako nevýznamný.

Podle § 12 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. je krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umisťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině.

Podle § 12 odst. 2 téhož zákona je k umisťování a povolování staveb, jakož i jiných činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody.

Podle § 77 odst. 1 písm. j) téhož zákona vydávají obecní úřady obcí s rozšířenou působností ve svém správním obvodu, nejde-li o zvláště chráněná území nebo jejich ochranná pásma, souhlasy k umisťování a povolování staveb a k jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb.

Vesprávním spise je založeno vyjádření Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy zn. 1752/500/14 50864/ENV/14, které potvrdilo závazné stanovisko MHMP, odboru životního prostředí č. j. S-MHMP-0288238/2013/1/OZP/VI ze dne 29. 5. 2013, bod 5.A). Ministerstvo životního prostředí, odbor výkonu státní správy konstatovalo, že „*stávající hodnoty předmětné části krajiny jsou utvářeny zástavbou domů převážně obytného využití. Výškovými parametry stavební záměr sice neodpovídá parametrům okolní zástavby, což však v daném řízení nemá vliv na předmět ochrany (dle zákona č. 114/1992 Sb.). Z pohledového hlediska nebude navržený stavební záměr vytvářet významnou dominantu, protože se nejedná o ojedinělou výstavbu bytových domů v lokalitě. Vzhledem k tomu, že nebude narušena estetická a ani přírodní hodnota krajinného rázu, tak nemůže předmětná výstavba narušit ani změnit krajinný ráz, neboť krajinný ráz změněn nebude. Stavba se nedotkne žádných významných krajinných prvků, zvláště chráněných území (...), a ani kulturních dominant krajiny, protože se v dotčené lokalitě žádné nevyskytují. Z těchto důvodů nebude snížena ani změněna estetická a přírodní hodnota předmětné části krajiny.*“

V závazném stanovisku MHMP, odboru životního prostředí č. j. S-MHMP-0288238/2013/1/OZP/VI ze dne 29. 5. 2013, je pod bodem 5.A) uvedeno, že umístěním předmětné stavby nemůže být snížen či změněn krajinný ráz. V odůvodnění správní orgán uvedl, že umístěním viladomů v rámci zastavitelného území Dubče, dle předložené (upravené) dokumentace, nemůže být snížen krajinný ráz ani estetická kvalita prostředí v dané lokalitě. Rozměrově poměrové (proporční) charakteristiky návrhu nevybočují z měřítka okolní zástavby. Daného místa se nedotýká žádný z jevů sledovaných ze zákona.

Vzhledem k tomu, že závazné kladné stanovisko bylo vydáno orgánem ochrany přírody k tomu příslušným podle § 77 odst. 1 písm. j) zákona č. 114/1992 Sb., které bylo potvrzeno orgánem státní správy příslušným k potvrzení či změně závazného stanoviska podle § 149 odst. 4 a § 178 odst. 2 správního řádu, soud neshledal tuto žalobní námitkou důvodnou.

Žalobní bod 1ch)

Žalobci v tomto žalobní bodu namítali, že stavebník nedoložil kladné vyjádření a stanovisko k plánované výstavbě od PVK a.s., která je provozovatelem kanalizační sítě

a čistírny odpadních vod, na které je nezbytné danou stavbu napojit. PVK a.s. k napojení stavby souhlas nedala a ve svém stanovisku uvedla, že kapacita ČOV Uhřetěves, kam by musely být odpadní vody ze stavby odvedeny, je vyčerpána pro další připravované projekty. V lednu 2014 došlo k aktualizaci Městských standardů vodovodů a kanalizací na území hl. m. Prahy, podle které přešla kompetence k povolení odvádění odpadních vod z provozovatele kanalizační sítě PVK a.s. na správce této sítě PVS a.s. Souhlas PVS a.s. stavebník získal. Žalobci zpochybnili správnost stanoviska PVS a.s., jímž byl stavebníkovi udělen souhlas k napojení Viladomů Dubeč na kanalizaci a ČOV Uhřetěves. Žalobci argumentovali ustanovením čl. 11 odst. 5 vyhlášky o OTTP, podle kterého souhlas k napojení stavby na kanalizační síť je oprávněn udělit provozovatel kanalizace, jímž je PVK a.s. Toto ustanovení je podle žalobců nutné respektovat jako právně závazné a není možné se od něj v Městských standardech vodovodů a kanalizací na území hl. m. Prahy platně odchýlit a na základě těchto standardů toto ustanovení porušovat. Souhlas k napojení stavby tak byl vydán v rozporu s ustanovením čl. 11 odst. 5 vyhlášky o OTTP, v důsledku čehož je nezákonné i vydané rozhodnutí o umístění stavby i napadené rozhodnutí.

K tomu žalovaný uvedl, že není oprávněn zkoumat, jakým způsobem došlo ke změně těchto standardů a nemá právo tyto změny jakýmkoliv způsobem komentovat, a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že otázkou toho, zda má či nemá být k územnímu řízení předložen souhlas provozovatele kanalizace, se SUP MHMP zabýval již v předchozím rozhodnutí o odvolání sp.zn. S-MHMP 1445970/2012/OST/Go/Hn ze dne 20. 3. 2013, kterým zrušil rozhodnutí stavebního úřadu vydané pod č.j. 01891/2012/OÚR/Vle zn. ÚMČ P15 24028/2012 ze dne 8. 8. 2012 o zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí ze dne 17. 1. 2012 a věc mu vrátil k novému projednání. V lednu 2014 došlo k aktualizaci Městských standardů vodovodů a kanalizací na území hl. m. Prahy. Z jejich obsahu, týkajícího se kanalizační části, vyplývá, že povolení odvádění splaškových odpadních vod, které je větší než $Q_{hmax} = 0,05 \text{ l/sec}$ (cca 12 EO), je v kompetenci pouze správce kanalizační sítě pro veřejnou potřebu viz příloha č. 2. Obecně podle žalovaného platí, že při získávání stanoviska vlastníka technické infrastruktury pro účely projednávání stavby v řízeních dle zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, se provozovatel vyjadřuje do 12 EO, PVS bez omezení počtu EO. V případech, kdy se vyjadřuje jak správce, tak i provozovatel, platí, že v případě rozporných stanovisek má přednost stanovisko správce, jakožto zástupce vlastníka technické infrastruktury. Stanovisko PVK a.s. k nyní vedenému řízení tak nebylo třeba dokládat.

K argumentaci ustanovením § 11 odst. 5 vyhlášky o OTTP žalovaný dodal, že v této vyhlášce je uveden pojem „provozovatel kanalizace“, který je však třeba chápat v souvislosti s kompetencemi, které vyplývají z dohod mezi vlastníkem, správcem a provozovatelem kanalizační sítě a jsou uvedeny v Městských standardech vodovodů a kanalizací na území hl. m. Prahy. Žalovaný dále v odůvodnění uvedl, že každý z umísťovaných objektů je napojen na samostatnou přípojku splaškové komunikace, čímž je stavba v souladu s uvedeným požadavkem vyhlášky o OTTP.

K tomuto žalobnímu bodu osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. uvedla, že z výše uvedeného rozhodnutí stavebního odboru MHMP ze dne 20. 3. 2013 vyplývá, že v případě územního řízení se ke stavbě vodních děl vyjadřuje PVK a.s. pouze pro potřeby PVS a.s. jako správce předmětných vodních děl. Doložit stanovisko provozovatele neukládá ani vyhláška č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, v platném znění. Vlastníky vodovodů a kanalizací na území hl. m. Prahy zastupuje PVS a.s., jejíž kladné vyjádření bylo v rámci územního řízení předloženo. Argument žalobců ohledně čl. 11 vyhlášky o OTTP je podle názoru osoby zúčastněné na

řízení chybný, jelikož každý z navrhovaných objektů je napojen na veřejnou kanalizaci samostatnou přípojkou.

Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Podle čl. 11 odst. 4 vyhlášky OTTP stavby podle druhu a potřeby musí být napojeny na veřejnou splaškovou a jednotnou kanalizaci, pokud je v technicky, popřípadě ekonomicky dosažitelné vzdálenosti a má dostatečnou kapacitu.

Podle čl. 11 odst. 5 vyhlášky OTTP se stavby připojují na veřejnou kanalizaci samostatnými kanalizačními přípojkami. Odvodnění dvou nebo více staveb jednou domovní kanalizační přípojkou nebo odvodnění rozsáhlé stavby více přípojkami je výjimečně možné jen se souhlasem provozovatele veřejné kanalizace.

Jak vyplývá z výše uvedeného ustanovení, stavby se připojují na veřejnou kanalizaci samostatnými kanalizačními přípojkami, což bylo v daném případě splněno a je doloženo předloženou projektovou dokumentací.

Ze závěru zjišťovacího řízení SZn. S-MHMP-0769614/2011/OOP/VI/EIA/789-Vč, ze dne 20. 2. 2012 sice vyplývá, že kapacita ČOV Uhřetěves je vyčerpána pro další nově připravované projekty, ale podle sdělení investora je na základě projednání se správcem kanalizace PVS a.s. z hlediska kapacity příslušné ČOV s předmětnou výstavbou a předpokládaným počtem obyvatel již dlouhodobě počítáno. Ve stávající kapacitě ČOV Uhřetěves je na předmětný záměr uvažována rezerva a není v daném případě nutná její intenzifikace.

Ve správním spise je toto tvrzení doloženo stanoviskem PVS a.s. zn. 1675/11/2/02 ze dne 20. 4. 2011 a stanoviskem PVS a.s. zn. 992/12/2/02 ze dne 27. 3. 2012, ze kterého vyplývá, že správce vodohospodářské infrastruktury a odvodnění na území hl. m. Prahy souhlasil s předloženou dokumentací a vydáním územního rozhodnutí při splnění stanovených podmínek. Toto stanovisko je potvrzeno i ve vyjádření PVS a.s. zn. 1490/13/2/02 ze dne 25. 3. 2013, která se týkala navrhované změny spočívající ve snížené kapacitě bytů na 118.

K námitce žalobce, že žalobce nedoložil kladné stanovisko PVK a.s., která je provozovatelem kanalizační sítě a čistírny odpadních vod, na které se má podle dokumentace předmětná stavba napojovat, soud uvádí, že rozdělení kompetencí správce (PVS, a.s.), a provozovatelů (PVK, a.s. a dalších), při projednávání staveb na území hl.m. Prahy upravují Městské standardy vodovodů a kanalizací na území hl. m. Prahy, kde je v příloze č. 2 odst. 1 uvedeno:

„a) Obecně platí, že při získávání stanoviska vlastníka technické infrastruktury pro účely projednání stavby v řízeních dle zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, se provozovatel vyjadřuje do 12 EO, PVS bez omezení počtu EO.

b) V případech, kdy se vyjadřuje, jak správce, tak i provozovatel platí, že v případě rozporných stanovisek má přednost stanovisko správce jakožto zástupce vlastníka technické infrastruktury.“

Ukazatel EO znamená tzv. ekvivalentní obyvatel. Tento pojem je v odborných kruzích nejčastěji definován jako uměle zavedená jednotka (zpravidla však jedna osoba), která představuje produkci odpadní vody 150 l/den a produkci znečištění 60g BSK5/den.

Vzhledem k tomu, že předmětná stavba má navrženo 118 bytů, bude tedy výsledný počet obyvatel předmětných domů výrazně větší než 12 EO. Z tohoto důvodu se v souladu s kompetencí jemu určenou Městskými standardy vodovodů a kanalizací na území hl. m. Prahy k dokumentaci vyjádřil správce sítě, tedy společnost PVS a.s., která udělila kladné stanovisko k napojení předmětné stavby na kanalizační síť a čističku odpadních vod. Soud proto nepovažuje tuto žalobní námitku za důvodnou.

Žalobní bod 1i)

Žalobci v dalším žalobním bodu namítli, že stavebník nedoložil souhlasy vlastníků sousedních pozemků pro vybudování inženýrských sítí (souhlas se vstupem na cizí pozemky a k uložení svých přípojek do nich) a že tedy bylo rozhodnutí o umístění stavby vydáno bez splnění této zákonné náležitosti. Podle žalobců se jedná o chybějící souhlas hl. m. Prahy ke vstupu na pozemky a k umístění inženýrských sítí (splaškové kanalizace, veřejného vodovodu a přípojky plynu) na pozemky ve vlastnictví hl. m. Prahy, ve správě Městské části Praha-Dubeč. Rozhodnutí o umístění stavby tak bylo vydáno, aniž by mu předcházelo řízení, jímž by bylo rozhodnuto o napojení areálové splaškové kanalizace na veřejnou splaškovou kanalizaci, a je z toho důvodu v rozporu se zákonem.

Žalobci dále namítli, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezhodnotil jimi uvedené důkazy o existenci kanalizačních přípojek vedoucích na pozemek parc. č. ... (a tudíž o nutnosti získat souhlas Městské části Praha-Dubeč ke vstupu a umístění stavby přípojek na pozemky města, který stavebníkovi nebyl udělen) a vůbec se nevyjádřil k tomu, proč je považuje za nevěrohodné. Důsledkem tohoto postupu žalovaného je nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a v důsledku toho jeho nezákonnost.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se s odvolacími námitkami zabýval velmi podrobně a plně se na své odůvodnění odkázal.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že napojení stavby na splaškovou kanalizaci bylo řádně projednáno s jejím správcem PVS a.s., včetně napojovacích bodů, a jeho stanovisko je součástí dokladové části dokumentace pod č.j.: 992/12/2/02 ze dne 27. 3. 2012 a pod č.j.: 1490/13/2/02 ze dne 23. 5. 2013. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že odbočky splaškové kanalizace jsou ukončené na pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč a nejedná se tak o nepovolenou stavbu. Odkázal na stanovisko PVS a.s. pod č.j.: 01947/12/3/01 ze dne 27. 11. 2013, kde PVS a.s. potvrdila, že napojovací body jsou ukončeny na pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč.

K námitce se vyjádřila i osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s., a uvedla, že povinnost dokládat souhlasy vlastníků sousedních pozemků pro vybudování inženýrských sítí nevyplývá z žádného právního předpisu. Navrhované inženýrské sítě se nacházejí jen na pozemcích, kde jejich vlastník souhlas vydal. V projektové dokumentaci jsou zakresleny všechny inženýrské sítě až k napojovacím bodům. Odbočky ze stávající splaškové kanalizace jsou ukončeny na pozemku společnosti a na ně právě záměr navazuje. Nejedná se v tomto případě o zásah do pozemku hl. m. Prahy, který je ve svěřené správě městské části Praha-Dubeč. Obdobně je tomu i u ostatních inženýrských sítí.

Dle názoru soudu z vyjádření MHMP, odboru evidence, správy a využití majetku č. j. SVM/VP/356529/11/kas vyplývá, že hl. m. Praha, jakožto vlastník pozemků parc. č. ..., ... v k.ú. Dubeč a vlastník komunikace na pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč, souhlasilo s realizací stavby, včetně inženýrských sítí, komunikací, zpevněných ploch a parkovišť na uvedených pozemcích. Napojení stavby na splaškovou kanalizaci bylo řádně projednáno s jejím správcem, společností PVS a.s., a to včetně napojovacích bodů. Souhlasná stanoviska

jsou součástí dokladové části dokumentace pod č.j.: 992/12/2/02 ze dne 27. 3. 2012 a pod č.j.: 1490/13/2/02 ze dne 23. 5. 2013. Jak vyplývá ze správního spisu, byla prověřena existence stávajících staveb, na které se předmětný záměr napojuje, přičemž bylo shledáno, že v předmětné lokalitě existují pouze odbočky splaškové kanalizace ukončené na pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč. Tuto skutečnost potvrdila i PVS a.s. ve svém stanovisku pod č.j.: 01947/12/3/01 ze dne 27. 11. 2013, ve kterém uvedla, že napojovací body jsou ukončeny na pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč, který je ve vlastnictví stavebníka. Z dokumentace PVS a.s. tak nevyplývá, že na pozemku parc.č. ... v k.ú. Dubeč jsou realizovány přípojky z veřejné kanalizace. Na veřejném řádu jsou pouze vysazeny zaslepené odbočky pro případné využití v budoucnosti. Tyto odbočky se dle vyjádření žalovaného zakládají běžně při výstavbě kanalizačních řadů, aby se minimalizoval negativní dopad na technický stav stávajícího potrubí. Teprve případné skutečné zřízení kanalizačních přípojek podléhá schvalovacímu procesu v souladu s příslušnými ustanoveními stavebního zákona. Rozhodnutí o umístění stavby tak nebylo vydáno, aniž by mu předcházelo řízení, jímž by bylo rozhodnuto o napojení areálové splaškové kanalizace na veřejnou splaškovou kanalizaci. Není porušením zákona, jestliže vydání rozhodnutí o umístění stavby nepředcházelo řízení, jímž by bylo rozhodnuto o napojení kanalizačních přípojek u umístěvaných domů do veřejné splaškové kanalizace. Takovým rozhodnutím není rozhodnutí o umístění stavby podmíněno. Rozhodujícím byl pouze souhlas s budoucím napojením. Soud proto tuto námitku shledal nedůvodnou.

Žalobní bod II)

Žalobci dále zpochybnili způsob odvodu dešťových vod ze střech a zpevněných ploch, a uvedli, že územní rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 90 odst. e) stavebního zákona, protože nejsou dodrženy požadavky zvláštních právních předpisů zejména zákona č. 254/2001 Sb., vodní zákon, protože není vyřešena likvidace srážkových vod s tím, že bylo ignorováno doporučení Povodí Vltavy, s.p. Namítali, že žalovaný záměrně vystavil vlastníky rodinných domů riziku záplav způsobených stékající vodou z pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč po vybudování „Viladomů Dubeč“.

K této žalobní námitce uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, že z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že k řízení byla předložena Závěrečná zpráva o vsakovacích poměrech lokality – květen 2012 zpracovaná RNDr. P. P. – odborná způsobilost v hydrogeologii č. X. Tato zpráva mj. potvrdila, že zasakování v předmětném území je možné a je v souladu s ČSN 75 9010. Navrhovaný záměr, který řeší zasakování srážkových vod doplněné opatřeními pro zdržení jejich odtoku, byl z hlediska zájmů chráněných vodním zákonem posouzen příslušným vodoprávním úřadem, tj. odborem životního prostředí ÚMČ Praha 15, který ke stavbě vydal závazné stanovisko č. j. ÚMČ P15 20557/2013/OZP/VVa ze dne 9. 5. 2013. Nadřízený správní orgán, tj. odbor životního prostředí MHMP, byl požádán o přezkoumání tohoto závazného stanoviska. OZP MHMP svým vyjádřením Szn. S-MHMP 1008550/2014/OZP-V-452/Bu ze dne 7. 8. 2014 předmětné závazné stanovisko OŽP ÚMČ Praha 15 změnil tak, že v bodě 4 tohoto závazného stanoviska za větu „*Se záměrem uvedeným v předložené dokumentaci souhlasíme.*“ doplnil odůvodnění. Žalovaný k tomu uvedl, že k řízení bylo předloženo závazné stanovisko hygienika č. j. HSHMP 18106/2013 ze dne 2. 5. 2013 k upravené DUR (změna 28. 2. 2013), v němž je upozorněno na to, že Hygienická stanice hl. m. Prahy vydala k dokumentaci pro územní řízení souhlasné závazné stanovisko dne 6. 4. 2011 pod č. j. HSHMP 14411/2011, jehož podmínky zůstávají i pro změnu DUR nadále v platnosti. K námitce toho, že nejsou dodrženy podmínky vyplývající ze stanoviska Povodí Vltavy, s.p., č.j. 14087/02012-263 ze dne 8. 3. 2012, kterým doporučuje vybavit podzemní vsakovací studny bezpečnostním přepadem do dešťové kanalizace, žalovaný uvedl,

že Povodí není dotčeným orgánem, ale pouze správcem povodí Vltavy a jeho vyjádření je tak pouze podkladem pro vyjádření, příp. rozhodnutí vodoprávního úřadu.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. uvedla, že v souladu s vyhláškou o OTPP je likvidace srážkových vod z předmětných staveb řešena na vlastním pozemku zasakováním ve vsakovacích studních s tím, že jsou z důvodu zbrzdění odtoku srážkových vod v rámci záměru navrženy i odvodňovací příkopy a zejména retenční poldry. Navrhované řešení bylo zpracováno na základě odborného hydrogeologického posouzení zpracovaného RNDr. P. P. a doloženo souhlasným stanoviskem dotčeného orgánu státní správy, odboru životního prostředí ÚMČ Praha 15. Likvidace srážkových vod zasakováním je upřednostňována i právními předpisy, včetně vyhlášky o OTPP.

Ve správním spise je založeno rozhodnutí odboru životního prostředí MHMP Szn. S-MHMP 1008550/2014/OZP-V-452/Bu ze dne 7. 8. 2014, kterým bylo změněno závazné stanovisko ÚMČ Praha 15, odboru životního prostředí č.j. ÚMČ P15 20557/2013/OZP/VVa, ze dne 9. 5. 2013, tak, že v bodě 4 tohoto závazného stanoviska za větu „Se záměrem uvedeným v předložené dokumentaci souhlasíme“ bylo doplněno odůvodnění, které zní takto: *„Odůvodnění: V případě předloženého záměru se vodního zákona a jeho prováděcích právních předpisů dotýká pouze navrhované zasakování srážkových vod doplněné opatřeními pro zdržení jejich odtoku. Vodoprávní úřad neshledal v předloženém záměru žádné skutečnosti, které by byly v rozporu s vodním zákonem a jeho prováděcími právními předpisy.“*

Právním předpisem regulujícím odtok/vsakování srážkových vod je vyhláška č. 501/2006 Sb. o odtoku a vsakování srážkových vod, ve znění pozdějších předpisů. Podle této právní úpravy je vsakování srážkové vody obecně upřednostněno před jejím odváděním pomocí veřejné srážkové či jednotné kanalizace. Vsakování srážkové vody ze staveb však musí na předmětném pozemku umožňovat hydrogeologické poměry pozemku a musí být stavebně řešeny pouze na tomto pozemku. Konkrétní požadavky mohou být zpřesněny v obecně závazné vyhlášce.

Dle názoru soudu zákonné podmínky tak byly v daném případě splněny, protože likvidace srážkových vod z předmětných staveb je řešena na vlastním pozemku zasakováním ve vsakovacích studních a byly navrženy i odvodňovací příkopy a retenční poldry. Navrhované řešení bylo zpracováno na základě odborného hydrogeologického posouzení zpracovaného RNDr. P. P.

Podle § 104 odst. 9 vodního zákona lze při postupu podle stavebního zákona při umisťování, povolování, užívání a odstraňování staveb vydat rozhodnutí nebo učinit jiný úkon jen na základě závazného stanoviska vodoprávního úřadu, pokud mohou být dotčeny zájmy podle tohoto zákona.

V daném případě bylo vydáno kladné závazné stanovisko odboru životního prostředí MHMP Szn. S-MHMP 1008550/2014/OZP-V-452/Bu ze dne 7. 8. 2014, kterým bylo doplněno závazné stanovisko ÚMČ Praha 15, odboru životního prostředí č.j. ÚMČ P15 20557/2013/OZP/VVa, ze dne 9. 5. 2013, takže i tato podmínka stanovená výše uvedeným ustanovením byla v daném případě splněna.

Pokud jde o námitku žalobců, že nejsou splněny podmínky uvedené v doporučujícím stanovisku Povodí Vltavy, s.p., č.j. 14087/2012-263 ze dne 8.3.2012, k tomu soud uvádí, že

Povodí Vltavy, s.p. není dotčeným orgánem a jeho vyjádření slouží pouze jako doporučení či podklad pro vyjádření dotčeného orgánu životního prostředí, a proto i tato žalobní námitka není dle názoru soudu důvodná.

Žalobní bod 1m)

Žalobci vznesli námitku vůči riziku negativního ovlivnění podzemních vod, které čerpají ze svých vrtaných studní. Vyjádřili obavu, že v důsledku předmětné stavby, vzhledem k jejímu hloubkovému založení, dojde k negativnímu ovlivnění podzemního zdroje vody. Odkázali na posudek založený ve spise, který blíže nespecifikovali.

Žalobci dále namítali, že tuto odvolací námitku žalovaný řádně neposoudil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze uvedl, že zmíněný posudek není nijak blíže specifikován, tudíž není možné tuto námitku posoudit.

Dále žalobci vytkli žalovanému, že se řádně neseznámil se spisem a není zřejmé, zda měl k dispozici celý spis. Podle žalobců nic žalovanému nebránilo, aby je ke specifikaci zmíněného posudku vyzval a ve spise jej dohledal. Na podporu svých tvrzení žalobci uvedli, že v lednu 2015 zjistili, že stavební úřad zaslal odvolacímu orgánu část spisu a nikoliv celý spis k předmětnému územnímu řízení, resp. takovou část spisu, která by žalovanému umožňovala seznámit se s podklady vydaného rozhodnutí o umístění stavby a rozhodnout o veškerých námitkách. Tyto procesní vady jsou dle žalobců důvodem ke zrušení obou rozhodnutí.

K této námitce žalovaný uvedl, že skutečně ve svém rozhodnutí konstatoval, že zmiňovaný „posudek EKOSPOL a.s.“ není blíže specifikován, tudíž není možné tuto námitku posoudit. Žádný posudek společnosti EKOSPOL a.s. nebyl ve spise založen. Podle žalovaného se jedná o situaci, kdy posudek byl součástí rozhodování dotčeného vodoprávního orgánu, který vydával závazné stanovisko k věci. Dotčené orgány obecně vedou přezkoumávání věci z hlediska své odborné způsobilosti a do spisového materiálu stavebního úřadu zasílají pouze závazné stanovisko, přičemž podklady ke svému rozhodování zůstávají v jejich spise. Pro stavební úřad, ale i odvolací orgán jsou podstatná pouze zjištění, zda je závazné stanovisko kladné či záporné, případně je povinen zkoumat, zda mezi jednotlivými stanovisky dotčených orgánů nejsou rozpory. K námitce, že se žalovaný řádně neseznámil se spisem, uvedl, že již jenom rozsah rozhodnutí a popis jednotlivých odvolacích námitek včetně výkladu k nim svědčí o tom, že žalovaný se spisem zabýval velmi podrobně.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. odkázala na posudek zpracovaný RNDr. P. P., ve kterém je uvedeno, že navrhované zasakování srážkových vod nepředstavuje z hlediska ochrany stávajících i plánovaných jímacích zdrojů žádné riziko.

Dle názoru soudu byla námitka týkající se rizika negativního ovlivnění podzemních vod v důsledku výstavby „Viladomů Dubeč“ již řádně vypořádána v předchozím žalobním bodu **bod II)** a nebyla shledána důvodnou, a proto na ni soud plně odkazuje.

K žalobní námitce, že žalobci měli být k upřesnění a bližší specifikaci zmiňovaného posudku žalovaným vyzváni a pokud se tak nestalo, bylo rozhodnutí zatíženo procesní vadou, v důsledku které je rozhodnutí nepřezkoumatelné, soud uvádí, že ani tuto námitku neshledal důvodnou. Žalobci ani v žalobě tento posudek blíže nespecifikovali, a proto se soud může pouze domnívat, že jde o posudek zpracovaný RNDr. P. P., ve kterém je v závěru uvedeno, že navrhované zasakování srážkových vod nepředstavuje z hlediska ochrany stávajících i plánovaných jímacích zdrojů žádné riziko. V daném případě je však rozhodné, že bylo vydáno kladné závazné stanovisko odboru životního prostředí MHMP Szn. S-MHMP

1008550/2014/OZP-V-452/Bu ze dne 7. 8. 2014, které bylo doplněno o závazné stanovisko ÚMČ Praha 15, odboru životního prostředí č.j. ÚMČ P15 20557/2013/OZP/VVa, ze dne 9. 5. 2013, z jejichž závěrů je zřejmé, že k žádnému negativnímu ovlivnění podzemních vod plánovanou stavbou nedojde.

K námitce, že žalovaný neměl k dispozici celý spis, ale pouze jeho část, soud uvádí, že tato námitka již byla soudem vypořádaná v bodě **bod1c)** žaloby a kterou soud shledal rovněž nedůvodnou.

Žalobní bod 1q)

Žalobci dále namítli k navrženému požárnímu řešení uvedenému v projektové dokumentaci, že příjezd požárních vozidel na trase Nezдова – Za Lázeňkou – Martinova k objektu D nemá požadovaný poloměr 7,0 metrů, což je v rozporu s ČSN 730802 a což může být problém v případě nutnosti hlášení požáru objektu D a zároveň to může znamenat ohrožení pro sousední rodinné domy žalobců. Žalovaný se s odůvodněním odvolací námitky podle žalobců nevypořádal dostatečně, když konstatoval, že poloměr 7,0 m pro příjezdové komunikace požárních vozidel lze uplatnit pouze u nově navrhovaných komunikací, nikoliv však u komunikací stávajících.

K této žalobní námitce žalovaný uvedl, že žalobci nijak nespecifikovali, kde došlo k pochybení ze strany žalovaného.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný ztotožnil s názorem stavebního úřadu, který uvedl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, že požadovaný poloměr 7,0 m pro příjezdové komunikace požární techniky lze uplatnit pouze u nově navrhovaných komunikací, aby tento požadavek splňovaly, nikoliv u komunikací stávajících. Normové požadavky tak nelze aplikovat na stávající příjezdové komunikace.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. uvedla ve svém vyjádření, že požadované poloměry pro přístup požární techniky 7,0 m se týkají nově navrhovaných komunikací, které tento požadavek splňují. Podrobné řešení stavebních detailů ve vztahu k dodržení ČSN 730802 pak bude předmětem dalšího stupně projektové dokumentace.

Podle § 31 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů státní požární dozor se vykonává posuzováním podkladů k územnímu souhlasu a dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, vztahujících se ke stavbám nebo zařízením v bodech 3,4 a 5.

Podle § 10 odst. 6 zákona č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů je hasičský záchranný sbor kraje dotčeným orgánem v územním a stavebním řízení z hlediska ochrany obyvatelstva.

Soud k námitce, že nedodržení poloměru 7m je v rozporu s ČSN 730802 uvádí, že tato norma platí pro projektování požární bezpečnosti nových stavebních nevyrobních objektů a v daném případě se jedná o stávající komunikaci, která není novou stavbou. Povinnost postupovat v souladu s technickou normou je sice povinností pro subjekty, kterých se tato norma týká, ale shoda s normou není jediným možným způsobem splnění požadavků právního předpisu, který může být splněn jiným způsobem. Konkrétní řešení příjezdu požárních vozidel bude předmětem dokumentace pro stavební povolení.

Jak vyplývá z předloženého správního spisu, dotčený orgán posoudil projektovou dokumentaci v rozsahu požárně bezpečnostního řešení dané stavby, včetně stávající příjezdové komunikace na trase Nezдова – Za Lázeňkou – Martinova k objektu D, která dle názoru žalobců nedosahuje požadovaného poloměru 7m. Přesto vydal k výše uvedené dokumentaci souhlasné stanovisko pod č.j. HSAA-6547-2/2013 ze dne 28. 5. 2013 a nedospěl k závěru, že by navrhované řešení bylo v rozporu s ČSN 730802 . Proto námitku žalobců, že by navržená projektová dokumentace, týkající se požárního řešení, mohla být ve svém důsledku možným ohrožením sousedních rodinných domů z důvodu stíženého příjezdu požárních vozidel, shledal soud rovněž nedůvodnou.

Žalobní bod 1r)

Žalobci v tomto žalobním bodu poukázali na to, že v průběhu územního řízení, vč. řízení odvolacího, namítali, že stavebník nedoložil souhlas Městské části Praha-Dubeč s napojením na distribuční síť elektřiny – rozvod NN v ul. Velfloviců. Jelikož tento souhlas stavebníkovi chybí, snažil se ho obejít souhlasem hl. m. Prahy k napojení přes jeho pozemek. Toto napojení je podle ústního sdělení PREdistribuce, a.s. dražší a podstatně náročnější a méně výhodné. Žalovaný se podle žalobců k této odvolací námitce vyjádřil nedostatečně, když konstatoval, že při zajištění jiného způsobu napojení areálu předmětné stavby na rozvodnou síť nebylo nutné dokládat souhlas Městské části Praha-Dubeč, aniž by se zabýval účelností takového řešení.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě uvedl, že s námitkou se vypořádal tím, že uvedl, že z koordinační situace zpracované dne 28. 2. 2013, která byla schválena PREdistribuce, a.s., z vyjádření ze dne 24. 5. 2013 pod č.j. S21120-1318/pvh a zn. 300011788 vyplývá, že kabelový rozvod NN bude proveden na pozemku parc. č. ..., který je ve vlastnictví stavebníka, a dále na pozemcích parc. č. 1882 a 1881/1, které jsou ve vlastnictví hl. m. Prahy. Pozemky v ul. V., resp. pozemek parc. č. ..., který je rovněž ve vlastnictví hl. m. Prahy, avšak správu na něm vykonává MČ Praha-Dubeč, není stavbou dotčen. Vzhledem k tomu, že pozemky, které jsou ve vlastnictví či správě MČ Praha-Dubeč, nejsou stavbou kabelových rozvodů NN dotčeny, nebylo třeba předkládat její souhlas. Závěrem žalovaný uvedl, že není orgánem, který by měl posuzovat, zda je záměr drahý nebo levný, jeho povinností je pouze zkoumat, zda je záměr v souladu s platnými právními předpisy, což ve svém rozhodnutí učinil.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. uvedla, že kabelové vedení NN nezasahuje do pozemků, které by nebyly uvedeny v prvostupňovém rozhodnutí. Ke všem těmto pozemkům bylo doloženo řádné majetkoprávní projednání, které je součástí dokladové dokumentace.

Soud tuto námitku neshledal důvodnou, protože jak vyplývá ze správního spisu i z předložené projektové dokumentace, k napojení areálu předmětné stavby na rozvodnou síť nebylo nutné dokládat souhlas Městské části Praha-Dubeč, když kabelový rozvod NN bude proveden na pozemku parc. č. ..., který je ve vlastnictví stavebníka a dále na pozemcích parc. č. ... a ..., které jsou ve vlastnictví hl. m. Prahy.

Žalobní bod 1u)

Žalobci dále namítali, že předmětné stavbě byly uděleny hned 3 zásadní výjimky z vyhlášky o OTTP a dalších právních předpisů, bez nichž by byla předmětná stavba v dané podobě nerealizovatelná. Jedná se o výjimku z ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 289/1995

Sb., lesní zákon, na základě níž byla předmětná stavba rozhodnutím o umístění stavby umístěna méně než 50 m od hranice lesa.

Dále se jedná o výjimku PREDistribuce, a.s. o umístění bytových domů v ochranném pásmu VVN 110 kV minimálně 12 metrů (oproti zákonem stanoveným 15 metrů) od krajního vodiče VVN 110 kV.

Poslední výjimkou je výjimka z ustanovení čl. 10 odst. 3 vyhlášky o OTTP týkající se počtu parkovacích a odstavných stání u předmětné stavby, díky níž je 50 parkovacích stání umístěno venku na pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč místo toho, aby byly umístěny v garážích uvnitř bytových domů, jak ukládá § 10 odst. 3 vyhlášky o OTTP. S odvolací námitkou k nedodržení vzdálenosti stavby 50 m od hranice lesa se podle žalobců žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal řádně, když konstatoval, že se nejedná o rozhodnutí o výjimce, ale o souhlas žalovaného (odboru životního prostředí MHMP), jakožto dotčeného orgánu podle § 14 odst. 2 zákona o lesích s umístěním stavby méně než 50 m od lesa. Stejně tak se žalovaný vypořádal i s odvolací námitkou týkající se nedodržení ochranného pásma u VVN 110 kV. Odůvodnění žalovaného k této odvolací námitce považují žalobci za účelové a setrvávají na svém názoru, že umístění předmětné stavby v ochranném pásmu VVN 110 Kv je v rozporu se zákonem. Odůvodnění žalovaného týkající se výjimky z počtu parkovacích stání garáží opět považují žalobci v rozporu se zákonem.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že se v odvolacím řízení těmito námitkami zabýval a podrobně je popsal ve svém rozhodnutí, kde uvedl, že v prvních dvou případech se nejedná o výjimky z vyhlášky o OTTP, ale o souhlasy dotčených orgánů a ve třetím případě se jedná o výjimku z čl. 10 odst. 3 vyhlášky o OTTP, spočívající v povolení umístění 50 parkovacích stání pro bytové jednotky na pozemku stavby místo v garáži, která byla stavebním úřadem pravomocně povolena rozhodnutím č.j. 15058/2011/OUR/VLe zn. ÚMČ P15 18147/2011 ze dne 18. 5. 2011, které nabylo právní moci dne 19. 5. 2011. Žalovaný konstatoval, že tato výjimka je platná a DUR ji respektuje.

K tomuto žalobnímu bodu uvedla osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s., že k povolení stavby v ochranném pásmu lesního pozemku bylo vydáno stanovisko MHMP OOP, sp.zn S-MHMP-0927755/2010/1/OOP/VI, ze dne 22. 12. 2010 na základě její žádosti stejně tak, jako tomu bylo i u vlastníků okolních nemovitostí. Jedná se o stanovisko dotčeného orgánu, kde jsou stanoveny podmínky, za kterých je možné navrženou stavbu umístit a realizovat, nejedná se tak o povolení výjimky. Osoba zúčastněná na řízení před podáním žádosti o umístění stavby požádala o povolení výjimky z čl. 10 odst. 3 vyhlášky o OTTP. Rozhodnutím byla povolena výjimka pro umístění 50 parkovacích stání pro bytové jednotky na pozemku stavby místo v garáži. Tato výjimka nebyla ani v rámci přezkumného řízení pravomocně zrušena a je tedy platná. Na základě této výjimky je navrhovaný záměr z hlediska řešení dopravy v klidu v souladu s platnými předpisy.

Podle § 14 odst. 2 lesního zákona dotýká-li se řízení podle zvláštních předpisů zájmů chráněných lesním zákonem, rozhodne stavební úřad nebo jiný orgán státní správy jen se souhlasem příslušného orgánu státní správy lesů, který může svůj souhlas vázat na splnění podmínek. Tohoto souhlasu je třeba i k dotčení pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa. Souhlas vydávaný jako podklad pro rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas a dále pro rozhodnutí o povolení stavby, zařízení nebo terénních úprav anebo jejich ohlášení je závazným stanoviskem podle správního řádu a není samostatným rozhodnutím ve správním řízení.

Podle § 48 odst. 2 písm. c) obecní úřady obcí s rozšířenou působností vydávají souhlas k vydání územního rozhodnutí, jímž mají být dotčeny pozemky určené k plnění funkcí lesa do

výměry 1 ha, pokud není příslušný kraj, a souhlas k vydání rozhodnutí o umístění stavby nebo využití území do 50 m od okraje lesa.

Jak vyplývá ze správního spisu k povolení stavby v ochranném pásmu lesního pozemku, bylo vydáno stanovisko MHMP OOP, sp.zn S-MHMP-0927755/2010/1/OOP/VI ze dne 22. 12. 2010. Jedná se o stanovisko dotčeného orgánu, kde jsou stanoveny podmínky, za kterých je možné navrženou stavbu umístit a realizovat.

Podle čl. 10 odst. 3 vyhlášky o OTTP musí být stavby vybaveny zařízením pro dopravu v klidu (parkovací a odstavná stání) odpovídajícím velikosti, funkci a umístění stavby a řešeným přednostně jako součást stavby nebo její provozně neoddělitelná část, anebo umístěným na pozemku stavby včetně komunikace pro zajištění vozidel na jednotlivá stání. U bytových domů mohou být v odůvodněných případech odstavná a parkovací stání umístěna v dostupné vzdálenosti i mimo pozemek stavby; stání pro návštěvníky podle odst. 5 písm. a) bod 2. musí být veřejně přístupná. Z celkového počtu stání, stanovených podle této vyhlášky, musí být v garážích umístěn nejméně počet stání rovnající se počtu bytů nebo požadovaný počet stání, je-li menší než počet bytů.

Ve spise je rovněž založena výjimka z čl. 10 odst. 3 vyhlášky o OTTP, spočívající v povolení umístění 50 parkovacích stání pro bytové jednotky na pozemku stavby místo v garáži, která byla stavebním úřadem pravomocně povolena rozhodnutím č.j. 15058/2011/OÚR/VLe zn. ÚMČ P15 18147/2011 ze dne 18. 5. 2011, které nabylo právní moci dne 19. 5. 2011.

Ve spise je založeno vyjádření PREdistribuce, a.s. zn. S21120-1318/pvh, ze dne 25. 4. 2013, ze kterého vyplývá, že část navrhované stavby se nachází v ochranném pásmu venkovního vedení 110 kV. Ochranné pásmo venkovního vedení 110 kV činí, podle zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, ve znění pozdějších předpisů, 15 m od krajního vodiče, měřeno kolmo na vedení. Jelikož je v této lokalitě masivní výstavba a je plánována demontáž tohoto vedení, bylo ochranné pásmo sníženo na hodnotu 12 m od krajního vodiče (podle § 46 zákona č. 458/2000 Sb.). Z vyjádření dále vyplývá, že byl udělen souhlas s umístěním stavby v ochranném pásmu venkovního vedení 110 kV a stanoveny podmínky.

Z výše uvedeného dle názoru soudu vyplývá, že požadované souhlasy dotčených orgánů a výjimka z vyhlášky o OTTP ohledně venkovních parkovacích stání byly pro danou stavbu řádně vydány, a proto nelze mít za to, že by předmětná projektová dokumentace byla v rozporu se zákonem a nelze mít ani za odůvodněnou námitku žalobců, že žalovaný tak na úkor platné právní úpravy straní stavebníkovi. Soud proto i tuto námitku shledal s ohledem na výše uvedené nedůvodnou.

Žalobní bod 1v)

Žalobci v dalším žalobním bodu uvedli, že kromě vyjádření nesouhlasu s udělením výjimky z ustanovení čl. 10 odst. 3 vyhlášky o OTTP, navrhli zrušení této výjimky. K odůvodnění žalovaného, že rozhodnutí o udělení výjimky bylo samostatným správním řízením, že rozhodnutí o výjimce je již pravomocné a že je tudíž nepřezkoumatelné, žalobci namítali, že ačkoliv měli být účastníkem tohoto řízení, nikdo je o zahájení tohoto správního řízení neinformoval, neměli možnost se k němu vyjádřit a rozhodnutí o výjimce jim ani nebylo doručeno. Z těchto důvodů považují žalobci rozhodnutí o výjimce za nezákonné.

Žalovaný k této námitce žalobců uvedl, že předmětná výjimka byla pravomocně povolena rozhodnutím č.j. 15058/2011/OÚR/VLe zn. ÚMČ P15 18147/2011 ze dne 18. 5.

2011, které nabylo právní moci dne 19. 5. 2011. Z uvedeného data je zřejmé, že již uběhly lhůty pro možnost přezkumu nebo obnovy řízení u rozhodnutí o této výjimce.

Soud k této námitce uvádí, že v řízení o povolení výjimky z vyhlášky o OTPP se okruh účastníků řídí podle ustanovením § 27 správního řádu. Podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu je účastníkem řízení v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu. Podle § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky řízení také další osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Řízení o povolení výjimky z OTPP je řízení na žádost a rozhodnutí o povolení výjimky z vyhlášky OTPP je samostatně přezkoumatelné soudem. Povolením parkovacích stání na pozemku stavby, který je ve vlastnictví žadatele, na místo v garážích, však dle názoru soudu nemohl být nikdo další přímo dotčen ve svých právech nebo povinnostech. Pro posouzení této otázky je rozhodující to, že se jednalo pouze o změnu formy parkovacích stání, k navýšení jejich počtu však nedošlo. Proto ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Žalobní bod 1w)

Žalobci v tomto žalobním bodu uvedli, že v odvolacím řízení požadovali, aby stavebník doložil (učinil součástí dokumentace k územnímu rozhodnutí) rozměry jednotlivých bytů v domech A, B, C a D za účelem kontroly, je-li dodržen počet parkovacích míst podle čl. 10 odst. 3 vyhlášky o OTPP. Žalovaný se touto námitkou v napadeném rozhodnutí nezabýval, přičemž konstatoval, že dispoziční řešení stavby není předmětem územního řízení. V následném propočtu parkovacích stání v garážích a mimo ně žalovaný dospěl k závěru, že nesouhlasí textová část dokumentace s grafickou částí, které se liší o 1 parkovací místo na povrchu, což však podle žalovaného není v rozporu s vyhláškou o OTPP.

K této námitce žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, z jakého důvodu je uvádění přesných výměr podlahových ploch jednotlivých místností, resp. jednotlivých bytů pro územní řízení nad rámec požadavků přílohy č. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb., ve znění platném do 29. 3. 2013. K namítanému rozporu mezi textovou částí dokumentace a grafickou částí žalovaný uvedl, že se sice jedná o drobné pochybení, které ale nemůže mít vliv na to, aby celé rozhodnutí stavebního úřadu bylo zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání, jelikož obě verze nejsou v rozporu s vyhláškou o OTPP.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dispoziční řešení stavby není předmětem územního řízení. Uvádění přesných výměr podlahových ploch jednotlivých místností, resp. jednotlivých bytů v územním řízení je nad rámec požadavků přílohy č. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb., ve znění platném do 29. 3. 2013. Velikost bytů je rozhodující pouze pro výpočet dopravy v klidu podle čl. 10 vyhlášky o OTPP, přičemž je podstatné, zda se jedná o byt o jedné obytné místnosti, o byt do 100 m² či o byt nad 100 m². Přesto lze podlahové výměry místností lze zjistit z grafické části DUR. V textové části DUR, kde jsou velikosti bytů označeny jako 1+kk až 4+kk, je uvedeno, že bytů je celkem 118, z toho je 15 bytů o jedné místnosti (1+kk) a 2 byty s podlahovou výměrou větší než 100 m². Ostatní byty (101 bytů) mají podlahovou plochu menší než 100 m². Porovnáním těchto údajů s grafickou částí DUR nebyly zjištěny žádné rozpory. Podle ustanovení čl. 10 odst. 3 vyhlášky o OTPP musí být stavby vybaveny zařízením pro dopravu v klidu (parkovací a odstavná stání) odpovídajícím velikosti, funkci a umístění stavby. Jsou řešeny přednostně jako součást stavby nebo její provozně neoddělitelná část anebo jsou umístěny na pozemku stavby včetně komunikace jako jednotlivá stání. U bytových domů mohou být v odůvodněných případech

odstavná a parkovací stání umístěna v dostupné vzdálenosti i mimo pozemek stavby; stání pro návštěvníky podle odst. 5 písm. a) bod 2. musí být veřejně přístupná. Z celkového počtu stání, stanovených podle této vyhlášky, musí být v garážích umístěn nejméně počet stání rovnající se počtu bytů nebo požadovaný počet stání, je-li menší než počet bytů. Základní počet stání P_z potřebný pro jednotlivé funkce stavby se podle čl. 10 odst. 4 vyhlášky o OTHP stanoví v závislosti na jejich kapacitě podle přílohy č. 2 této vyhlášky. Podle přílohy č. 2 vyhlášky o OTHP, která stanoví ukazatele základního počtu stání, je pro byt o 1 obytné místnosti potřeba 0,5 stání, pro byt do 100 m² celkové podlahové plochy 1 stání a pro byt nad 100 m² celkové podlahové plochy 2 stání. Základní počet stání P_z pro předmětnou stavbu s funkcí bydlení činí 113 stání ($= 15 \times 0,5 + 101 \times 1 + 2 \times 2$). Protože katastrální území Dubeč je dle přílohy č. 1A vyhlášky o OTHP umístěno v zóně 4, musí být stavba vybavena ještě jedním stáním pro návštěvníky za každých započatých 10 bytů. Stavba obsahuje celkem 118 bytů, počet návštěvnických stání tak musí být 12. Celkový základní počet stání P_z tak činí 125 stání ($= 113 + 12$). Protože požadovaný počet stání P_p je u funkce bydlení roven základnímu počtu stání P_z , musí být předmětná stavba vybavena minimálně 125 stáním. V garážích musí být umístěn nejméně počet stání rovnající se počtu bytů, nebo požadovaný počet stání, je-li menší než počet bytů. Protože požadovaný počet stání ($P_z = 113$) je menší než počet bytů (118), mělo být v garážích umístěno minimálně 113 stání. Protože má stavebník povolenou pravomocnou výjimku pro umístění 50 parkovacích stání pro bytové jednotky na pozemku stavby místo v garáži, musí být v garáži minimálně 63 stání. Zbývající stání mohou být umístěna na povrchu. Podle textové části DUR je celkově navrhováno 127 parkovacích míst, z toho v garážích bytových domů celkem 71 stání a na povrchu 56. Podle grafické části DUR je v garážích umístěno 71 stání (A – 25 stání, B – 20 stání, C – 26 stání, D – 0 stání), na povrchu je zakresleno 57 stání, tj. celkem 128 stání. Tento rozpor ovšem není v rozporu s požadavkem vyhlášky o OTHP.

Vyhláška č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, ve znění do 28. 3. 2013, upravuje formální náležitosti žádosti o vydání územního rozhodnutí.

Podle čl. 3 odst. 2 této vyhlášky žadatel připojí k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby přílohy uvedené v části B formuláře žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby (příloha č. 3 k této vyhlášce) a dokumentaci podle přílohy č. 4 k této vyhlášce, která se zpracovává v rozsahu a podrobnostech s ohledem na podmínky v území a charakter stavby.

V příloze č. 4 této jsou upraveny obsah a rozsah dokumentace k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby nebo zařízení (DUR) nebo rozhodnutí o změně stavby a o změně vlivu stavby na využití území. Požadavek na uvádění přesných výměr podlahových ploch jednotlivých bytů mezi obsahovými náležitostmi dokumentace uveden není a z toho důvodu stavebník nebyl povinen tento údaj dokládat. Žalovaný tak při posuzování této námitky žalobců nepochybil a z toho důvodu ji ani soud neshledal důvodnou.

Podle názoru soudu sice není třeba znát přesné rozměry místností, nicméně rozměry bytů jako celku jsou důležité pro určení, zda musí být počítáno jedno nebo dvě stání (do 100 m², nad 100 m²). Orientační velikost bytů je tak v DUR uvedena právě z důvodu výpočtu parkovacích míst. K rozporu počtu parkovacích stání v textové a grafické části dokumentace, které se liší o 1 parkovací místo na povrchu, soud uvádí, že se jedná o drobné pochybení stavebníka, které však nemůže mít podle názoru soud vliv na to na to, aby celé napadené rozhodnutí, resp. územní rozhodnutí o umístění předmětné stavby bylo zrušeno, jelikož, jak textová část, tak grafická část jsou v souladu s vyhláškou o OTHP, přičemž soud

odkazuje na podrobný výpočet provedený žalovaným v napadeném rozhodnutí, se kterým se soud zcela ztotožňuje. Soud proto posoudil tuto žalobní námitku jako nedůvodnou.

Žalobní bod 1x)

Žalobci namítali, že společnosti EKOSPOL a.s. se dostává ze strany stavebního úřadu mimořádné podpory, což doložili tím, že přímo v budově ÚMČ Praha-Dubeč je vyvěšen plakát propagující předmětnou stavbu, a tvrzením, že Městská část Praha 15 údajně obdržela v minulosti od společnosti EKOSPOL a.s. finanční dar ve výši 1.000.000,- Kč v souvislosti s vydáním územního rozhodnutí a stavebního povolení na soubor bytových domů v k.ú. Horní Měcholupy. Žalobci namítli, že se stavebník za podpory stavebního úřadu snaží o silové řešení, maximalizaci svého zisku a nešetrné využití stavebního pozemku. Žalovaný se k těmto odvolacím námitkám dle žalobců vůbec nevyjádřil.

Žalobci opětovně namítli, že žalovaný neměl k dispozici kompletní spisový materiál, ale jen jeho část.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že k problematice použití silových prostředků se v napadeném rozhodnutí dostatečně vyjádřil. K námitce ohledně neúplnosti spisu žalovaný uvedl, že měl k dispozici kompletní spisový materiál k poslední verzi projektu a mohl tak celou věc kvalifikovaně posoudit.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že k propagaci záměru investora v budově Úřadu městské části Praha 15 se stavební úřad v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyjádřil tak, že *„reklamní plochy v budově úřadu MČ Praha 15 jsou k dispozici všem soukromým subjektům. Jedná se o obchodní vztah mezi MČ Praha 15 a soukromými subjekty a úřad jako subjekt státní správy nemá pravomoc rozhodovat, kdo v prostorách budovy, kde sídlí, inzeruje.“* Žalovaný se s tímto vyjádřením plně ztotožnil.

K neúplnosti spisu se vyjádřil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, že podle ustanovení § 88 správního řádu předá správní orgán pouze tu část spisu, která se týká otázky, o níž bylo rozhodnuto v napadeném výroku rozhodnutí. V daném případě se tedy jednalo o materiály a dokumentaci, týkající se přezkoumávaného rozhodnutí v takové míře, aby odvolací správní orgán mohl odvolací námitky a zákonnost rozhodnutí přezkoumávat.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. k poskytnutí mimořádné podpory ze strany stavebního úřadu a Městské části Praha 15 uvedla, že se jedná o spekulaci žalobců. Darovací smlouva podle osoby zúčastněné na řízení pouze ukazuje, že tato nad rámec svých povinností poskytuje městským částem v lokalitách, kde staví, finanční prostředky pro potřebný a zcela pochopitelný rozvoj školství, sportu, kultury apod.

V důkazních materiálech předložených žalobci je založena darovací smlouva uzavřená dne 30. 5. 2011 osobou zúčastněnou na řízení EKOSPOL a.s. (dárce) a Městskou částí Praha 15 (obdarovaný). Dárce se zavázal na základě této smlouvy darovat částku 1.000.000,- Kč za účelem financování vzdělávacích, sportovních, humanitárních, ekologických, charitativních, sociálních a kulturních aktivit obdarovaného. Dárce se zavázal odeslat částku 500.000 Kč na účet obdarovaného do 15 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci územního rozhodnutí pro stavbu souboru bytových domů A až F, které dárce zamýšlel realizovat v k.ú. Horní Měcholupy a druhou polovinu daru do 15 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci stavebního povolení pro tuto stavbu. Zároveň si dárce ve smlouvě vymínil právo jednostranně od smlouvy odstoupit v případě, že nenabude územního rozhodnutí pro danou stavbu právní moci do dne 31. 12. 2011.

Dále je zde založeno usnesení Rady městské části Praha 15 číslo R – 150, ze dne 18. 2. 2015, kterým Rada MČ Praha 15 schválila uzavření dohody o spolupráci při rozvoji Městské části Praha 15 se společností EKOSPOL a.s. V této dohodě se dárce (EKOSPOL a.s.) zavázal darovat obdarovanému (MČ Praha 15) částku 2.500.000,- Kč za účelem financování vědy a vzdělávání, výzkumných a vývojových účelů, kultury, školství, policie, požární ochrany, podpory a ochrany mládeže, ochrany zvířat a jejich zdraví a tělovýchovných a sportovních, zdravotnických, humanitárních, ekologických, charitativních a sociálních aktivit obdarovaného. Smluvní strany se v této dohodě zavázaly, že budou vzájemně spolupracovat při realizaci stavby bytového domu na pozemcích parc. č. 523/638 a 523/672 v k.ú. Horní Měcholupy a inženýrských sítí, zejména si budou poskytovat potřebnou součinnost při souvisejících územních a stavebních řízeních. Zároveň si dárce ve smlouvě vymínil právo jednostranně od smlouvy odstoupit v případě, že správní řízení ve věci stavebního povolení na plánovanou výstavbu bude zamítnuto nebo z jiných důvodů zastaveno nebo že stavební povolení nenabude právní moci do 16 měsíců ode dne uzavření smlouvy.

Soud k této žalobní námitce uvádí, že smlouvy byly uzavírány mezi Městskou částí Praha 15 a společností EKOSPOL a.s. V daném případě je třeba rozlišovat mezi činnostmi v samostatné působnosti a přenesené působnosti obce, kde ve správním řízení vystupuje Úřad městské části jako správní orgán, nikoli jako orgán obce. Ve správním soudnictví nelze posuzovat smlouvy uzavřené obcí v rámci její samostatné působnosti. Z toho důvodu shledal tuto žalobní námitku nedůvodnou.

Ohledně umístění plakátů na reklamních ploše v budově Úřadu Městské části Praha 15 soud podotýká, že se v každém jednotlivém případě jedná o obchodní vztah mezi MČ Praha 15 a soukromými subjekty, které mají zájem na této reklamní ploše propagovat své služby a aktivity. Posuzování tohoto vztahu není v kompetenci ani stavebního úřadu, ani zdejšího soudu. Soud tak neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.

K námitce, že žalovaný neměl k dispozici celý spis, ale pouze jeho část, soud uvádí, že tato námitka již byla soudem vypořádaná v bodě **bod1c)** žaloby a kterou soud shledal rovněž nedůvodnou.

Žalobce Ing. V. N. v žalobě doplnil ještě tyto další žalobní body:

Žalobní bod 5a)

Žalobce v tomto bodu namítl nevhodnost a nezákonnost umístění předmětné stavby, přičemž odkázal na argumentaci k žalobním bodům 1a), 1b), 1f), 1h), 1u), 1v). Podle čl. 4 odst. 1 vyhlášky o OTHP umístění staveb a míra zastavění pozemku musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. S tímto požadavkem je vydané územního rozhodnutí v rozporu. Podle čl. 4 odst. 6 vyhlášky o OTHP se zakazuje umístění dočasných staveb, které by mohly urbanisticky exponované území znehodnotit, a tím spíše by podle žalobce neměla být v dané lokalitě povolena stavba trvalá, která by území znehodnotila trvale. Předmětná stavba by svými výškovými a objemovými parametry narušila urbanismus dané lokality a nerespektovala by ani stávající dominantu dané lokality, kterou je ranně gotický kostel Svatého Petra v Dubečku ze 14. století, který je od místa stavby vzdálený cca 650 metrů. Stavba je podle žalobce jako celek navržena v rozporu nejen s obecně závaznými předpisy, ale i v rozporu s aktuálně platným územním plánem.

Žalovaný k této žalobní námitce uvedl, že žalobce pouze opsal svojí odvolací námitku, kterou se žalovaný dostatečně v napadeném rozhodnutí zabýval. Žalobce nijak nespecifikoval, v čem spatřuje pochybení žalovaného. Žalovaný tak plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v prvostupňovém rozhodnutí bylo konstatováno, že přestože zamýšlená stavba svým využitím a s tím souvisejícími rozměry má poněkud jiný charakter než dosavadní stavby převážně samostatných rodinných domů, nevybočuje z limitů daných územním plánem, neboť ten v území s funkčním využitím OB-C, v němž se daný pozemek nachází, s možností stavby takového charakteru počítá, připouští-li obytné stavby se třemi a více nadzemními podlažními. Z toho, že územní plán připouští výstavbu takové povahy, která v době jeho zpracování v území reálně neexistovala, vyplývá, že územní plán připouští určité postupné a věcně limitované proměny zástavby v dotčeném území, připouští tedy, že se území může v určitých mezích urbanisticky proměňovat a vyvíjet. To je přirozenou vlastností územního plánování a reflexí toho, že zástavba v urbanizovaných oblastech s výjimkou případů, kdy je její konkrétní podobu třeba chránit a neměnit, např. z důvodů památkové ochrany či ochrany krajinného rázu, se může v běhu času proměňovat. V daném případě je proměna, k níž dojde výstavbou předmětného domu, změnou přiměřenou, odpovídající poměrům v území, a nelze ji považovat za exces. Zamýšlená stavba není ani v rozporu se společenskými zájmy. Vlastník pozemku má právo užívat svůj majetek podle své libosti, pokud se nepřipustně nedotkne práv jiných a pokud nevybočí z mezí přípustné veřejnoprávní regulace. Výstavba předmětných bytových domů v navržené podobě ničím takto nepřipustným není. Údaj o podlažnosti 3+ není v územním plánu závazným ani směrným koeficientem míry využití území. Jedná se pouze o informativní údaj, který stanovuje průměrný počet podlaží ve vymezené funkční ploše, tedy průměrně 3 a více podlaží, pokud to směrné koeficienty umožní. To, že se v dané lokalitě nacházejí většinou rodinné domy s maximálně dvěma nadzemními podlažními a podkrovím, tedy stavby menší, než připouští územní plán, neznamená, že tento charakter staveb musí být realizován na všech dosud nezastavěných pozemcích.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. k tomuto žalobnímu bodu uvedla, že stavba bytových domů je navržena v souladu s funkčním využitím OB – čistě obytné dle platného územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy. Území je regulováno kódem využití C. Dodržení stanovených koeficientů podlažních ploch a zeleně bylo žadatelem doloženo a stavebním úřadem ověřeno. V řízení bylo předloženo stanovisko MHMP, odboru územního plánu č.j. S-MHMP/288278/2013/OUP, ze dne 25. 4. 2013, kde je konstatováno, že záměr výstavby je v souladu s funkčním využitím území a splnění míry využití území je doloženo. Podlažnost 3+ je pouze pomocným údajem a stanovuje průměrný počet podlaží ve vymezené funkční ploše. Na daném pozemku viladomy stát mohou.

Podle čl. 4 odst. 1 vyhlášky o OTHP musí být při umísťování staveb a jejich začleňování do území respektována omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy a předpokládaný rozvoj území, vyjádřený v územně plánovací dokumentaci, popřípadě v územně plánovacích podkladech. Umístění staveb a míra zastavění pozemku musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být nad přípustnou míru obtěžováno okolí, zejména v obytném prostředí a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích a na dráhách.

Soud k této žalobní námitce uvádí, že se již výše v tomto rozsudku ztotožnil s názorem Nejvyššího správního soudu, který tento vyslovil ve svém rozsudku ze dne 12. 3. 2010, čj. 7 As 13/2010-145 a který už zdejší soud v tomto rozsudku jednou citoval.

V daném případě se jedná podle názoru soudu o obdobnou věc, na kterou lze zcela vztáhnout závěry Nejvyššího správního soudu. Předmětná stavba tak odpovídá požadavkům stanoveným v čl. 4 odst. 1 vyhlášky o OTTP, a proto soud neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.

Podle čl. 4 odst. 6 vyhlášky o OTTP se v urbanisticky exponovaných polohách nesmějí umísťovat dočasné stavby, které by toto území mohly znehodnotit, zejména svým architektonickým ztvárněním, objemovými parametry, vzhledem, účinky provozu (užívání) a použitými materiály. Dočasné stavby se nesmějí umísťovat na území památkových rezervací a zón, na veřejných plochách zeleně a v historických zahradách, a na veřejně přístupných pozemních komunikacích. Tento požadavek stanoví vyhláška o OTTP pouze pro stavby dočasné a z toho důvodu nelze podle soudu na danou věc aplikovat, jelikož se v případě předmětných domů jedná o stavbu trvalou.

K námitce, že stavba je v rozporu s územním plánem, soud uvádí, že se touto žalobní námitkou zabýval pod **bodem 1a)**, kde ji shledal nedůvodnou. Byly dodrženy podmínky OTTP týkající se využitelnosti území a požadované koeficienty, tudíž bylo postupováno v souladu s platným územním plánem. Podlaží plánovaných viladomů se sice žalobci může zdát nevhodné, ale toto vnímání nelze nadřazovat nad limity stanovené platným územním plánem.

Žalobní bod 5b)

Žalobce v tomto žalobním bodu namítal, že podle ustanovení čl. 4 odst. 10 a čl. 7 odst. 2 vyhlášky o OTTP platí, že zasahuje-li stavební pozemek do ochranného nebo bezpečnostního pásma, musí být dodrženy podmínky a požadavky stanovené zvláštními právními předpisy pro příslušné ochranné a bezpečnostní pásmo. Tato podmínka ovšem není splněna, jelikož je stavba umístěna v ochranném pásmu VVN 110 kV. Podle žalobce je ponechání VVN v intenzivně zastavěné části obce v rozporu se základními zásadami urbanismu a územního plánování. Je vědecky prokázáno, že elektromagnetické pole (nejen) VVN, resp. zařízení v něm se vyskytující, má zpravidla nežádoucí účinky na zdraví lidí v něm se zdržujících. V důsledku toho je vydané územní rozhodnutí v rozporu s ustanovením čl. 22 odst. 1 písm. f) vyhlášky o OTTP. Žalovaný podle názoru žalobce pochybil, když tuto námitku přešel konstatováním, že ke stavbě bylo vydáno kladné vyjádření hygienika.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na text napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že souhlasí, že v případě přeložky VVN by mohlo být využití pozemku racionálnější, ale konstatoval, že požadavek čl. 4 odst. 10 vyhlášky o OTTP platí pro nově zřizovaná rozvodná energetická a telekomunikační vedení, případně jejich změny s tím, že případná přeložka vedení VVN je pouze věcí dohody mezi stavebníkem a PREDistribuce a.s., jako správcem rozvodného zařízení. Protože je územní řízení řízením návrhovým, tedy řízením, v němž je stavební úřad vázán návrhem stavebníka, nelze stavebníkovi nařizovat, aby stavbu řešil jiným způsobem. K námitce ohledně nežádoucího účinku elektromagnetického pole na zdraví lidí zdržujících se v blízkosti ochranného pásma žalovaný uvedl, že z hlediska ochrany zdraví se k DUR kladně vyjádřil hygienik.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. uvedla, že z předložené dokumentace není zřejmé, že by úpravy terénu přesahovaly v místě ochranného pásma VVN 0,5 m. Stavebník

vedení VVN respektuje, navíc pro zajištění plnění požadavků společnosti PREdistribuce a.s. v dalších stupních projektové dokumentace byla stavebním úřadem stanovena příslušná podmínka.

Podle čl. 4 odst. 10 vyhlášky o OTPP se rozvodné energetické a telekomunikační vedení v současně zastavěném území obce umísťují pod zem.

Tento požadavek se podle názoru soudu vztahuje pouze k nově umísťovaným energetickým a telekomunikačním vedením.

Podle čl. 7 odst. 2 vyhlášky o OTPP zasahuje-li stavební pozemek do ochranného nebo bezpečnostního pásma, nebo na území chráněného zvláštním právním předpisem, musí být dodrženy podmínky a požadavky stanovené zvláštními právními předpisy pro příslušné ochranné nebo bezpečnostní pásmo, nebo chráněné území.

Ve spise je k této žalobní námitce založeno vyjádření PREdistribuce, a.s. zn. S21120-1318/pvh, ze dne 25. 4. 2013, ze kterého vyplývá, že část navrhované stavby se nachází v ochranném pásmu venkovního vedení 110 kV.

Ochranné pásmo venkovního vedení 110 kV činí, podle zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, ve znění pozdějších předpisů, 15 m od krajního vodiče, měřeno kolmo na vedení. Jelikož je v této lokalitě masivní výstavba a je plánována demontáž tohoto vedení, bylo ochranné pásmo sníženo na hodnotu 12 m od krajního vodiče (podle § 46 zákona č. 458/2000 Sb.). Z vyjádření dále vyplývá, že byl udělen souhlas s umístěním stavby v ochranném pásmu venkovního vedení 110 kV a stanoveny podmínky, které byly následně zaneseny i do územního rozhodnutí.

Z uvedených důvodů neshledal soud žalobní námitku, že je stavba v rozporu s čl. 4 odst. 10 a čl. 7 odst. 2 vyhlášky o OTPP, důvodnou.

Ve správním spise je rovněž založeno závazné stanovisko hygienika č. j. HSHMP 18106/2013 ze dne 2. 5. 2013 k upravené DUR (změna 28. 2. 2013), v němž je upozorněno na to, že Hygienická stanice hl. m. Prahy vydala k dokumentaci pro územní řízení souhlasné závazné stanovisko dne 6. 4. 2011 pod č. j. HSHMP 14411/2011, jehož podmínky zůstávají i pro změnu DUR nadále v platnosti. Z hlediska ochrany zdraví se k projektové dokumentaci kladně vyjádřil hygienik a námitka žalobce ohledně nežádoucích účinků elektromagnetického pole, tak není podle názoru soudu důvodná. Pokud tedy žalobce poukazoval na negativní vlivy předmětného vedení na zdraví osob, považuje soud za vhodné uvést, že napadené rozhodnutí se v souvislosti s blízkostí vedení VVN nijak netýká práv a právem chráněných zájmů žalobce. Žalobce není oprávněn namítat nezákonnost rozhodnutí s odkazem na nežádoucí vlivy na zdraví obyvatel umísťovaných staveb.

Žalobní bod 5c)

Žalobce dále namítl, že předmětná stavba zasahuje dvěma domy do ochranného pásma lesa a její umístění je tak v rozporu s ustanovením § 14 odst. 1 lesního zákona a s ustanovením čl. 7 odst. 2 vyhlášky o OTPP.

K této námitce uvedl žalovaný ve svém vyjádření, že lesní zákon umožňuje podle § 48 odst. 2 písm. c) obecním úřadům obcí s rozšířenou působností vydávat souhlas k vydání územního rozhodnutí, jímž mají být dotčeny pozemky určené k plnění funkce lesa do výměry 1 ha, pokud není příslušný kraj, a souhlas k vydání rozhodnutí o umístění stavby nebo využití

území do 50 m od okraje lesa (§ 14 odst. 2 lesního zákona). V závazném stanovisku SZn. S-MHMP-0186479/2012/1/OOP/VI, ze dne 4. 4. 2012, vydal odbor životního prostředí MHMP, jako příslušný správní orgán k umístění stavby v ochranném pásmu lesa, podle § 14 odst. 2 lesního zákona, souhlas k dotčení pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa, kterým jsou pozemky parc. č. ..., ..., ..., ..., ..., ... v k.ú. Dubeč, s podmínkou, že minimální vzdálenost vedení přípojky NN od okraje předmětných lesních pozemků bude činit 1 m. Tato podmínka je v DUR splněna.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. uvedla, že nově vedený kabel NN v ulici Městská do lesního pozemku nezasahuje.

Soud k této žalobní námitce uvádí, že se jí zabýval již pod **bodem 1u)**, přičemž ji neshledal důvodnou.

Žalobní bod 5d)

Žalobce namítl, že likvidace téměř veškeré vzrostlé zeleně na pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč (stromů a keřů) je necitlivým chováním k přírodě. Podle žalovaného kácení zeleně na pozemku nepřísluší posuzovat stavebnímu úřadu, což obsáhle odůvodnil právními předpisy, ale k odvolací námitce žalobce se nevyjádřil. Článek 7 odst. 4 vyhlášky o OTPP stanoví, že na plochách stavebních pozemků, které nejsou určeny k zastavění, se musí zachovat a chránit stávající dřeviny, s výjimkou případů stanovených zvláštním předpisem, chránit a vytvářet podmínky pro růst vegetace. Toto ustanovení tak není dodrženo a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou s ním v rozporu.

Žalovaný ve svém vyjádření k tomuto žalobnímu bodu odkázal na text napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že stavební úřad je vázán návrhem stavebníka a nepřísluší mu zasahovat do návrhu zeleně. Zeleně není stavbou a nepodléhá tak režimu stavebního zákona. Ochrana zeleně je plně v kompetenci příslušného dotčeného orgánu, v daném případě odboru životního prostředí ÚMČ Praha 15, který k předložené DUR vydal vyjádření č.j. ÚMČ P15 20557/2013/OZP/VV, ze dne 9. 5. 2013. Stavebnímu úřadu nepřísluší umísťovat nebo povolovat sadové úpravy. Projektová dokumentace pro územní řízení musí obsahovat mj. návrh úprav okolí stavby, dokumentace pro stavební řízení musí obsahovat návrh ochrany zeleně v průběhu provádění stavby. V samotném územním rozhodnutí lze stanovit pouze požadavek na úpravu okolí stavby sadovými úpravami, ale nelze pro ně stanovit konkrétní podmínky výsadby. Posouzení návrhu sadových úprav je plně v kompetenci příslušného orgánu ochrany přírody a krajiny, který jejich řešení musí odsouhlasit a v následujících řízeních i kontrolovat jejich provedení; tento orgán je proto v těchto případech dotčeným správním orgánem i při kolaudaci stavby. Povolení ke kácení dřevin podle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, vydává k žádosti stavebníka příslušný orgán ochrany přírody a krajiny, tj. v daném případě odbor životního prostředí ÚMČ Praha 15, v samostatném správním řízení. Rozhodnutí o povolení ke kácení dřevin není povinným podkladem pro územní rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. uvedla, že předmětný pozemek se nachází ve funkční ploše OB-C, jedná se tedy o stavební pozemek. Stávající zeleně, která se na pozemku nachází a je v kolizi s nově umísťovanými stavbami, bude odstraněna v souladu s právními předpisy. K povolení kácení je příslušný odbor životního prostředí ÚMČ Praha 15.

Podle čl. 7 odst. 4 vyhlášky o OTTP se na plochách stavebních pozemků, které nejsou určeny k zastavění, musí zachovat a chránit stávající dřeviny, s výjimkou případů stanovených zvláštním předpisem, chránit a vytvářet podmínky pro růst vegetace.

Podle názoru soudu lze v samotném územním rozhodnutí stanovit pouze požadavek na úpravu okolí stavby sadovými úpravami, ale nelze pro ně stanovit konkrétní podmínky výsadby. Posouzení návrhu sadových úprav je plně v kompetenci příslušného orgánu ochrany přírody a krajiny, který jejich řešení musí odsouhlasit a v následujících řízeních i kontrolovat jejich provedení. Tento orgán je proto v těchto případech dotčeným správním orgánem i při kolaudaci stavby.

Ve správním spise je proto založeno vyjádření odboru životního prostředí ÚMČ Praha 15 ze dne 9. 5. 2013, č.j. ÚMČ P15 20557/2013/OZP/VVa, ve kterém je obsažen požadavek, aby stavebník k dalšímu stupni řízení předložil projektovou dokumentaci sadových úprav. Tento požadavek se promítl i do podmínek stanovených v územním rozhodnutí pod bodem 16.

Kácení dřevin je možné realizovat na základě § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. Povolení ke kácení dřevin podle § 76 odst. 1 písm. a) vydávají obecní úřady. V daném případě se konkrétně jedná o Odbor životního prostředí ÚMČ Praha 15. Rozhodnutí o povolení ke kácení dřevin není podle žádného právního předpisu povinným podkladem pro územní rozhodnutí.

Námítky žalobce směřují do oblasti, kterou neřeší stavební úřad při vydávání územního rozhodnutí. Záleží na posouzení konkrétních podmínek, zda příslušný správní orgán povolí kácení dřevin.

Z uvedených důvodů neshledal soud žalobní námitku důvodnou.

Žalobní bod 5e)

Žalobce namítal, že podle čl. 8 odst. 1 vyhlášky o OTTP musí vzájemné odstupy staveb splňovat mj. zejména požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových vod, ochrany památek, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování pohody bydlení. Umístění bytových domů na okraje pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč znamená pro vlastníky okolních domů zásadní zásah do jejich pohody bydlení a ztrátu soukromí.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. k tomu uvedla, že navrhované stavby bytových domů jsou umístovány v souladu s čl. 8 vyhlášky o OTTP a vzájemné odstupy nově navrhovaných staveb od stávajících rodinných domů neklesnou pod 14,5 m. Při výšce protilehlé stěny (cca 4,5 m) bytového domu B, s ohledem na ustupování jednotlivých podlaží, jsou splněny požadavky podle čl. 8 vyhlášky o OTTP s velkou rezervou.

Soud zde považuje za vhodné upozornit, že narušením pohody bydlení se zabýval již pod **bodem 1h)**, kde uvedl, že pohoda bydlení nebude předmětnými stavbami narušena a stavba je tak v souladu s vyhláškou o OTTP.

Přesto soud znovu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, čj. 8 As 20/2011-131, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že „v rámci zástavby

v intravilánu obce je zpravidla nemožné dosáhnout úplného soukromí, pokud jde o možný pohled do oken, na dvory či zahrad sousedních nemovitostí. “

Z rozhodnutí o umístění stavby vyplývá, že bytový dům A je od rodinného domu na sousedním pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč v min. vzdálenosti 25,54 m, od rodinného domu na pozemku parc. č. ... v k. ú. Dubeč v min. vzdálenosti 28,33 m a od rodinného domu na pozemku parc. č. ... v k. ú. Dubeč v min. vzdálenosti 31,60 m.

Ohledně bytového domu B je v rozhodnutí o umístění stavby uvedeno, že je od rodinného domu na pozemku ...v k.ú. Dubeč ve vzdálenosti min. 16,60 m, od rodinného domu na pozemku parc. č. ...v k.ú. Dubeč ve vzdálenosti min. 14,50 m a od rodinného domu na pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč ve vzdálenosti min. 16,30 m. Tato vzdálenost byla měřena od hrany terasy v 1. nadzemním patře bytového domu B. Vzdálenost stěny s okny z obytných místností je ještě o 3 m delší.

Bytový dům C je od rodinného domu na pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč ve vzdálenosti min. 29,00 m a od rodinného domu na pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč je ve stejné vzdálenosti.

Bytový dům D je od rodinného domu na pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč ve vzdálenosti min. 41,00 m a od rodinného domu na pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč ve vzdálenosti 14,00 m.

Podle názoru soudu jsou vzájemné odstupy staveb (podle projektové dokumentace minimálně 14 m mezi předmětnými domy a stávajícími rodinnými domy) zcela v souladu s požadavkem čl. 8 odst. 1 vyhlášky o OTPP, když nelze odhlédnout od toho, že v rámci zástavby v obci je nemožné dosáhnout úplného soukromí z hlediska pohledů do oken nebo na zahrady sousedních nemovitostí.

Nadto soud dodává, že žalobce je spoluvlastníkem pozemků parc. č. ..., ..., ... se stavbou čp. ... a parc. č. ... se stavbou čp. ... v k. ú. Dubeč, které jsou ve společném jmění manželů. Nejblíže k jeho domu se tedy nachází bytový dům A, který je v min. vzdálenosti 28,33 m. Tato vzdálenost je zcela v souladu s vyhláškou o OTPP, jak je uvedeno výše. Námitku nedostatečné vzdálenosti bytových domů od domů a pozemků ostatních obyvatel předmětné lokality nemůže žalobce vznášet za tyto jiné vlastníky sousedních nemovitostí, když tímto nemůže být sám žalobce přímo dotčen na svých právech.

Z uvedeného důvodu neshledal soud žalobní námitku důvodnou.

Žalobní bod 5f)

Žalobce namítal rozpor napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí s povolenou výjimkou z čl. 10 odst. 3 vyhlášky o OTPP, tedy s povinností umístit všechna parkovací stání v garážích uvnitř bytových domů. Žalobce s touto výjimkou nesouhlasil a trval na dodržení ustanovení čl. 10 odst. 3 vyhlášky o OTPP, tedy na umístění parkovacích míst do předmětných bytových domů a ne na okolní pozemek. Parkovacích stání má být podle závazného stanoviska odboru dopravy ÚMČ Praha-Dubeč ze dne 15. 4. 2013, sp. zn. 20556/2013/OD/JBa celkem 127 pro plánovaných 117 bytů. Z toho má být v podzemních garážích bytových domů A, B a C umístěno 71 garážových stání a na povrchu dalších 56 stání. V prvostupňovém rozhodnutí je však rozhodnuto o umístění 128 parkovacích stání, z toho 71 v garážích a 57 na povrchu, což je v rozporu s uvedeným stanoviskem i s výjimkou,

kteřá byla povolena rozhodnutím odboru územního rozhodování ÚMČ Praha 15 ze dne 18. 5. 2011, č.j. 15058/2011úOÚR/VLe, zn. ÚMČ P15 18147/2011 v počtu 50 parkovacích stání na povrchu místo v garážích. Nadto žalobce uvedl, že z poslední doložené projektové dokumentace není zřejmé, kolik by předmětná stavba měla mít bytů. V poslední projektové dokumentaci k územnímu rozhodnutí je na jednom místě uvedeno 118 bytů, jinde 123 bytů, přičemž tento údaj není ani ve výroku rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Podle přílohy č. 2 vyhlášky o OTTP má být při 118 bytech v garážích umístěno nejméně 113 garážových stání. Předkládaná dokumentace předmětné stavby je tak ve své poslední variantě v rozporu s ustanovením čl. 10 odst. 3 a 5 vyhlášky o OTTP. Pokud by bytů mělo být více, muselo by být také více parkovacích stání.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. uvedla, že předmětný návrh má podle platné dokumentace kapacitu 118 bytových jednotek (15 bytů o 1 obytné místnosti – 8 stání, 101 bytů do 100 m² – 101 stání, 2 byty nad 100 m² – 4 stání). Požadavek podle vyhlášky o OTTP je minimálně 113 parkovacích stání + 12 stání pro návštěvy. V návrhu je uvažováno se 71 stáními v suterénech domů a dále se umísťuje 57 stání na povrchu. Celkem je tedy navrhováno 128 parkovacích stání, což je o 3 stání více, než je počet požadovaný vyhláškou o OTTP.

Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí „základní počet stání P_z potřebný pro jednotlivé funkce stavby se podle čl. 10 odst. 4 vyhlášky o OTTP stanoví v závislosti na jejich kapacitě podle přílohy č. 2 této vyhlášky. Podle přílohy č. 2 vyhlášky o OTTP, která stanoví ukazatele základního počtu stání, je pro byt o 1 obytné místnosti potřeba 0,5 stání, pro byt do 100 m² celkové podlahové plochy 1 stání a pro byt nad 100 m² celkové podlahové plochy 2 stání. Základní počet stání P_z pro předmětnou stavbu s funkcí bydlení činí 113 stání (= 15 x 0,5 + 101 x 1 + 2 x 2). Protože katastrální území Dubeč je dle přílohy č. 1A vyhlášky o OTTP umístěno v zóně 4, musí být stavba vybavena ještě jedním stáním pro návštěvníky za každých započatých 10 bytů. Stavba obsahuje celkem 118 bytů, počet návštěvnických stání tak musí být 12.“

V daném případě mají navrhované domy podle platné dokumentace kapacitu 118 bytů. Pro byt o jedné místnosti je stanoveno 0,5 stání. Takových bytů je podle projektové dokumentace 15, je tedy potřeba 8 stání. Pro byt do 100 m² je vyžadováno podle OTTP jedno stání, v daném případě bude v domech podle projektové dokumentace takových bytů celkem 101, což představuje 101 stání. Pro byty s celkovou podlahovou plochou nad 100 m² vyhláška předepisuje zajistit 2 stání, v daném případě pro 2 byty 4 stání. Pro bytové jednotky umístěné v předmětných bytových domech musí tak být zajištěno celkem 113 stání.

Protože má stavebník povolenou pravomocnou výjimku pro umístění 50 parkovacích stání pro bytové jednotky na pozemku stavby místo v garáži, musí být v garáži minimálně 63 stání. Zbývající stání mohou být umístěna na povrchu. Podle textové části DUR je celkově navrhováno 127 parkovacích míst, z toho v garážích bytových domů celkem 71 stání a na povrchu 56. Podle grafické části DUR je v garážích umístěno 71 stání (A – 25 stání, B – 20 stání, C – 26 stání, D – 0 stání. Podle grafické části DUR je v garážích umístěno 71 stání, ale na povrchu je však zakresleno 57 stání, tedy celkem 128 stání. Jak již soud uvedl výše, tento rozpor není v rozporu s vyhláškou o OTTP.

Při srovnání celkového počtu stání a počtu stání, které nebyly umístěny v suterénech domů, ale na pozemku stavby, je třeba rozlišit, jaký počet stání na pozemku je z důvodu zajištění dopravy v klidu pro uživatele bytů a jaký počet je pro návštěvníky. Ustanovení čl. 10

odst. 3 vyhlášky se vztahuje pouze na stání pro byty v závislosti na jejich velikosti. Za tohoto stavu nebyl překročen počet 50 stání stanovený podle rozhodnutí o výjimce. To, že bylo na povrchu dle projektové dokumentace na místo 50 umístěno 56 parkovacích míst, není v rozporu s touto výjimkou, neboť dle počtu 56 (57) stání jsou zde zahrnuta i parkovací místa pro návštěvníky, pro jejichž umístění na pozemku však výjimky není třeba. Takový závěr lze dovodit i z odůvodnění správních orgánů obou stupňů. Soud tedy neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.

Žalobní bod 5g)

Žalobce dále namítal rozpor s ustanovením čl. 11 odst. 4 vyhlášky o OTHP. Podle tohoto ustanovení stavby podle druhu a potřeby musí být napojeny na veřejnou splaškovou nebo jednotnou kanalizaci, pokud je v technicky, popř. ekonomicky dosažitelné vzdálenosti a má dostatečnou kapacitu. Žalobce dále argumentoval obdobně tak, jak je uvedeno v žalobním bodu 1j). Žalobce rovněž uvedl, že napojení na kanalizační řad je v projektové dokumentaci řešeno pomocí čtyř kanalizačních odboček na pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč. Tyto přípojky jsou podle podkladů PVK a.s. vybudovány v ul. Martinova a Za Lázeňkou. Podle názoru žalobce ÚMČ Praha 15 potvrdil, že se jedná o stavbu, která nebyla povolena v řádném stavebním řízení, nemá tudíž ani stavební povolení, ani kolaudační rozhodnutí. Podle tvrzení stavebního úřadu jsou na kanalizačním řadu zřízené odbočky, nikoliv přípojky. Podle názoru žalobce však není zřejmé, zda se tyto odbočky nachází na pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč a proč se v územním rozhodnutí umísťuje pouze areálová splašková kanalizace a ne veřejná kanalizace. Žalobci upozornili na to, že stavba splaškové kanalizace není umístěna na pozemcích, jimiž vedou stávající kanalizační řady. Stavebník nemá souhlas města ke vstupu na tyto městské pozemky, jimiž vede veřejná kanalizace, a tím ani k napojení areálové kanalizace na veřejnou kanalizaci v místě možných připojovacích bodů. Podle názoru žalobce se s touto odvolací námitkou žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal, a proto je podle názoru žalobce toto rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. uvedla, že napojení předmětné stavby na síť veřejné infrastruktury bylo řádně projednáno s jejich správcí a provozovateli. V případě splaškové kanalizace se společností PVS a.s., a to včetně napojovacích bodů. Jejich stanovisko je součástí dokladové části dokumentace a podle sdělení správce splaškové komunikace napojovací body navazují na stávající splaškovou kanalizaci ukončenou na pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč. Ze zákona o vodovodech a kanalizacích vyplývá, že se v daném případě nejedná o přípojky, ale pouze odbočky stávající stoky, které se realizují zcela běžně i na jiných stokách než v Praze – Dubči z důvodu, aby se následně nezasahovalo do zpevněných povrchů, když je zřejmé, že sousední pozemek se bude v budoucnu na kanalizaci napojovat. Přípojkou se pak daná odbočka stává až v okamžiku, kdy je ukončena kanalizační šachtou. Předmětné odbočky jsou ukončeny na pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč. To, že je možné předmětné stavby napojit na splaškovou kanalizaci, vyplývá také ze stanoviska společnosti PVS a.s.

Podle čl. 11 odst. 4 vyhlášky o OTHP musí být stavby podle druhu a potřeby napojeny na veřejnou splaškovou nebo jednotnou kanalizaci, pokud je v technicky popřípadě ekonomicky dosažitelné vzdálenosti a má dostatečnou kapacitu.

Soud k této žalobní námitce odkazuje na **body 1ch) a 1i)**, kde se v této žalobní námitce uvedenými skutečnostmi již zabýval, přičemž neshledal v těchto bodech žalobní námitky důvodnými.

Žalovaný se podle názoru soudu dostatečně odvolací námitkou žalobce zabýval, přičemž v odůvodnění odkázal na stanoviska dotčených orgánů, ze kterých při svém rozhodování vycházel. Z toho důvodu soud neshledal rozhodnutí o této odvolací námitce nepřezkoumatelné a tuto žalobní námitku tak neshledal důvodnou.

Žalobní bod 5h)

Žalobce dále namítl, že podle čl. 11 odst. 7 vyhlášky o OTTP musí být stavby napojeny na veřejnou dešťovou nebo jednotnou kanalizaci, pokud nelze dešťové vody likvidovat jinak, tj. vsakem. V daném případě tomu tak není a způsob řešení likvidace dešťových vod z pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč považuje žalobce za nedostatečný, jelikož je z hydrogeologických poměrů v dané lokalitě zřejmé, že se zde nachází jílovité podloží, do něhož se voda příliš nevsakuje. Žalobce dále uvedl, že z vyjádření odboru životního prostředí MHMP ze dne 7. 8. 2014 je zřejmé, že tento dotčený orgán neměl při vydání tohoto stanoviska k dispozici úplný spis. Konkrétně neměl k dispozici hydrogeologický posudek společnosti GEOTest a.s., neboť nebyl součástí spisu. Tento posudek neměl ani vodoprávní úřad Městské části Praha 15 při vydání závazného stanoviska.

Osoba zúčastněná na řízení uvedla k této žalobní námitce, že předložená závěrečná zpráva zpracovaná společností GEOTest, a.s. není hydrogeologickým posudkem, ale rešerší podkladů, ze kterých vyplývá, že zasakování v předmětném území je možné a je v souladu s ČSN 759010. Tento závěr je rovněž uveden ve zprávě RNDr. P. P. Původní dokumentace z roku 2012 tak byla doplněna o vsakovací studny a další retenční objekty, což koresponduje se závěry zprávy společnosti GEOTest, a.s. i se závěrem, který je rovněž uveden ve zprávě RNDr. P. P. Likvidace srážkových vod vsakováním je upřednostňována i právními předpisy, např. vyhláškou o OTTP.

Podle čl. 11 odst. 7 vyhlášky o OTTP musí být stavby napojeny na veřejnou dešťovou nebo jednotnou kanalizaci, pokud nelze dešťové vody likvidovat jinak, tj. přednostně vsakem, pokud to hydrogeologické poměry, velikost pozemku a jeho výhledové využití prokazatelně celoročně umožní, popř. akumulací nebo odvedením do vodního toku.

Soud k této žalobní námitce uvádí, že se námitkou likvidace srážkových vod zabýval již v souvislosti s žalobní námitkou uvedenou v žalobním **bodu 1l)** kde uvedl, že odvod srážkových vod z předmětných staveb je v daném případě řešen na vlastním pozemku stavebníka zasakováním ve vsakovacích studních a z důvodu zbrzdění odtoku srážkových vod jsou navrženy i odvodňovací příkopy a retenční poldry. Navrhované řešení bylo zpracováno na základě odborného hydrogeologického posouzení zpracovaného RNDr. P. P.

Ve správním spise je založeno rozhodnutí odboru životního prostředí MHMP Szn. S-MHMP 1008550/2014/OZP-V-452/Bu ze dne 7. 8. 2014, kterým bylo změněno závazné stanovisko ÚMČ Praha 15, odboru životního prostředí č.j. ÚMČ P15 20557/2013/OZP/VVa, ze dne 9. 5. 2013. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, „*že pro ověření srážkových vod v dané lokalitě (pozemek parc. č. ..., k.ú. Dubeč) prostřednictvím vsakovacích objektů byl proveden geologický průzkum pro vsakování dle ČSN 759010 Vsakování srážkových vod. Výsledkem průzkumu je předložena „Závěrečná zpráva o vsakovacích poměrech lokality“, která byla vypracována v květnu 2012 a jejímž odpovědným řešitelem je RNDr. P. P. (který má odbornou způsobilost odpovědného řešitele pro projektování, provádění a vyhodnocování geologických prací vedeného Ministerstvem životního prostředí dle oprávnění vydaných dle zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích pro obor hydrogeologie).*“ Dále je v odůvodnění tohoto rozhodnutí odkazováno na závěr této zprávy s tím, že v předložené DÚR

projektu „Viladomy Dubeč - Pod lesem“ jsou opatření uvedená v textu zprávy zapracována a v dokumentaci navržené řešení lze označit za funkční.

Jak je dále uvedeno v závěru tohoto rozhodnutí, vycházel příslušný vodoprávní úřad právě z této závěrečné zprávy zpracované RNDr. P. P. a neshledal v předloženém záměru žádné skutečnosti, které by byly v rozporu s vodním zákonem a jeho prováděcími předpisy.

Je pravdou, že z odůvodnění tohoto rozhodnutí je zřejmé, že žalobcem zmíněný hydrogeologický posudek GEOTEST, a.s. nebyl součástí spisové dokumentace předložené odborem územního rozhodování ÚMČ Praha 15 odboru stavebního a územního plánu MHMP, ani ho dle informací OZP MHMP vodoprávní úřad městské části Praha 15 při vydávání závazného stanoviska neměl k dispozici. Tento posudek si však nechala vypracovat osoba zúčastněná na řízení Městská část Praha Dubeč a žalobci byli s tímto posudkem seznámeni. I když příslušný vodoprávní úřad neměl k dispozici hydrogeologický posudek společnosti GEOTEST a.s. a při vydání závazného stanoviska vycházel pouze ze „Závěrečné zprávy o vsakovacích poměrech lokality“ vypracované RNDr. P. P., tato skutečnost nezpůsobila jeho nepřezkoumatelnost. Vhodnost podloží pro splnění podmínky likvidace srážkových vod navrženými vsakovacími objekty (vsakovací studny), retenčními bloky pro zvětšení retenčního prostoru a otevřenými záchytnými poldry byly dle názoru soudu dostatečně posouzeny z pohledu hydrogeologických poměrů v dané lokalitě uvedenou zprávou vypracovanou RNDr. P., který je osobou odborně způsobilou. Tato zpráva se jeví jako dostatečná pro vydání kladného stanoviska k dané stavbě, nelze tedy mít za to, že způsob řešení likvidace dešťových vod z pozemku parc. č. ... v k.ú. Dubeč je nedostatečný. Žalobce ani své tvrzení, že je z hydrogeologických poměrů v dané lokalitě zřejmé, že se zde nachází jílovité podloží, do něhož se voda příliš nevsakuje, ničím nedoložil ani neodůvodnil. Žalobce rovněž neuvedl, v čem se materiál vypracovaný společností GEOTEST, a.s. odlišuje od zprávy, ze které vycházely správní orgány při zpracování stanoviska k této otázce. Proto soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Žalobní body 5ch)

Žalobce namítal, že vydané rozhodnutí o umístění stavby je v rozporu s čl. 13 odst. 1 a 2 vyhlášky o OTHP, jelikož jsou v daném případě parametry předmětné stavby a její architektonické ztvárnění v nesouladu s jejím navrhovaným umístěním do lokality výhradně rodinných domů. Předmětná stavba podle názoru žalobce nepředstavuje „viladomy“, ale klasické bytové domy, přičemž nerespektuje stávající charakter okolní zástavby. Dubeč má charakter předměstské vesnice se zachovaným centrem. Umístěním předmětné stavby na pozemek parc. č. ... v k.ú. Dubeč by dle žalobce došlo k nenávratnému zničení panoramatu příslušné části obce a k narušení dosavadní dominanty obce, kterou je raně gotický kostel Svátého Petra v Dubečku ze 14. století. V nesouladu s okolní zástavbou, která má sedlové střechy, jsou podle žalobce také navržené ploché střechy na všech 4 bytových domech.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. uvedla, že předmětná stavba je umístěna v zastavitelném území v souladu s funkčním využitím dle platného územního plánu hl. m. Prahy. Architektonické řešení předmětného záměru zcela odpovídá architektuře obvyklé v předmětném území. V okolí záměru se nacházejí stavby s rovnou nikoli jen sedlovou střechou. Bytové domy o podobném objemu a dokonce ve stejné funkční ploše se nacházejí jen několik desítek metrů jihozápadně od navrhovaného záměru.

Podle čl. 13 odst. 1 vyhlášky o OTHP musí být architektonické ztvárnění, dispoziční, konstrukční a materiálové řešení staveb v souladu s jejich významem a umístěním a s požadavky na jejich užívání a životnost. U staveb umístěných do prostředí již existující

zástavby musí urbanistické a architektonické řešení vhodným způsobem reagovat na charakter a strukturu této zástavby.

Podle čl. 13 odst. 2 vyhlášky o OTTP musí být při stavebních úpravách budov v urbanisticky exponovaných polohách (např. na nábrežích Vltavy) respektován stávající charakter střech a fasád. Na území památkových rezervací a zón nesmí být při stavebních úpravách narušen historický charakter vzhledu budov.

Jak se již soud vyjádřil pod **bodem 1a)**, stavba je dle jeho názoru v souladu s platným územním plánem, což je ve správním spise doloženo stanoviskem odboru územního plánu MHMP.

Závěr, že architektonické řešení předmětné stavby odpovídá architektuře v předmětném území, kde se nenacházejí jen a pouze rodinné domy se sedlovými střechami vychází z konkrétních poměrů v dané lokalitě. Vzhledem k tomu, že byla předmětná stavba posouzena i z hlediska jejího vlivu na krajinný ráz (viz **bod 1h)/duplicitní označení/**), kdy příslušný dotčený správní orgán vydal kladné stanovisko, dospěl soud k závěru, že předmětná stavba je umístěna v souladu s ust. § 13 odst. 1 vyhlášky o OTTP.

Ustanovení § 13 odst. 2 vyhlášky o OTTP se dle názoru soud na daný případ nepoužije, jelikož toto ustanovení dopadá na případ stavebních úprav budov v urbanisticky exponovaných polohách, za kterou lze i dle samotné dikce vyhlášky považovat např. nábreží Vltavy, nikoli předmětnou lokalitu v Dubči.

Z uvedených důvodů neshledal soud žalobní námitku důvodnou.

Žalobní bod 5i)

Žalobce namítl, že stavba je v rozporu s čl. 14 odst. 1 vyhlášky o OTTP, jelikož žádná z komunikací navazujících na pozemek parc. č. ... v k.ú. Dubeč není dimenzována na denní průjezd řady vozů těžké nákladní techniky, která by zásobovala a obsluhovala předmětnou stavbu. Ulice Městská je již nyní přetížena stávající automobilovou dopravou, je ve velmi neuspokojivém stavebně technickém stavu, místy s nezpevněnými krajnicemi a v jejím okolí jsou překračovány platné hlukové a imisní limity. Další zatížení této ulice vozidly stavby by podle žalobce představovalo neúnosné zhoršení dopravní situace v dané lokalitě, zhoršení životního prostředí a nadměrné obtěžování okolí hlukem, prachem, znečišťováním vozovky apod. Správní orgány obou stupňů tyto námitky žalobce bagatelizovaly a nezabývaly se ustanovením čl. 14 odst. 1 vyhlášky o OTTP.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL, a.s. uvedla, že přesné vedení staveništní dopravy bude stanoveno v dalším stupni projednávání. TSK hl. m. Prahy se k záměru, jako správce komunikace, na kterou se záměr napojuje, vyjádřila kladně i pro potřeby územního řízení a vydala souhlas s jejím připojením. V rámci zjišťovacího řízení byl posuzován i vliv navržené stavby na dopravní situaci. Z provedeného posouzení vyplynulo, že i s uvažováním navržené zástavby kapacita křižovatky Kutnohorská x Dolnoměcholupská (Městská), jako celku i v jednotlivých proudech vyhoví s velkou rezervou.

Podle čl. 14 odst. 1 vyhlášky o OTTP se staveniště musí zařídit, uspořádat a vybavit přísunovými cestami pro dopravu materiálu tak, aby se stavba mohla řádně a bezpečně provádět. Nesmí docházet k ohrožování a nadměrnému obtěžování okolí, zvláště hlukem, prachem apod., k ohrožování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, zejména se

zřetelem na osoby s omezenou schopností pohybu a orientace, dále k znečišťování pozemních komunikací, ovzduší a vod, k omezování přístupu k přilehlým stavbám nebo pozemkům, k sítím technického vybavení a požárním zařízením.

Ve správním spise je obsaženo stanovisko TSK hl. m. Prahy zn. TSK/13671/13/2200/Me, ze dne 16. 5. 2013, ve kterém správce komunikace (ul. Městská) vyslovil podmíněný souhlas s připojením stavby na komunikaci Městská.

Ve správním spise je rovněž založeno rozhodnutí o povolení připojení předmětné stavby na místní komunikaci Městská, které vydal odbor dopravy ÚMČ Praha 15 dne 20. 5. 2013 pod č.j. 24752/2013/OD/MBa.

Ze závěru zjišťovacího řízení SZn. S-MHMP-0769614/2011/OOP/VI/EIA/789-2/Vč, ze dne 20. 2. 2012 vyplývá, že i s uvažováním navržené zástavby kapacita výše uvedené křižovatky jako celku i v jednotlivých dopravních proudech vyhoví s velkou rezervou a že příspěvek předmětné stavby k dopravní zátěži křižovatky je prakticky zanedbatelný.

Na základě uvedených podkladů dotčených správních orgánů dospěl soud k závěru, že žalobní námitka, že stavba je v rozporu s čl. 14 odst. 1 OTPP, není důvodná, protože k umístění předmětné stavby se kladně vyjádřily dotčené orgány, které pro provádění stavby a jejího vlivu na okolí v průběhu výstavby uložily stavebníku příslušné podmínky, které následně převzal stavební úřad do rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Posouzení, zda stavebník tyto podmínky splnil, je plně v kompetenci stavebního úřadu v dalším stádium řízení.

Žalobní bod 5j)

Žalobce namítl rozpor vydaného rozhodnutí o umístění předmětné stavby s ustanovením § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny. V závěru zjišťovacího řízení k první EIA z roku 2008 se objevila zmínka o výskytu chráněného živočicha pačmeláka cizopasného v místě plánované výstavby. V projektové dokumentaci chybí podle žalobce jakákoliv zmínka o tom, jak bude zajištěna ochrana tohoto živočicha. Tato zmínka není ani v rozhodnutí o umístění předmětné stavby.

Žalobce dále namítl rozpor obou rozhodnutí se zákonem o posuzování vlivů na životní prostředí. Podle závěru zjišťovacího řízení z roku 2008 měl být záměr posuzován z hlediska vlivu na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Následně však došlo ke změně stanoviska a k tomuto posouzení nedošlo. Předmětná stavba podle názoru žalobce vzhledem ke svému typu, rozsahu a parametrům měla být podle tohoto zákona posuzována.

Osoba zúčastněná na řízení EKOSPOL a.s. uvedla, že ze závěrů zjišťovacího řízení nevyplývá, že by se na předmětném pozemku vyskytovala hnízda pačmeláka cizopasného. V zoologickém průzkumu provedeném v dané lokalitě v roce 2010 byla zaznamenána pouze jeho přítomnost, z čehož vyplynulo doporučení, aby se v rámci sadových úprav uvažovalo s výsevem vhodných travin. K záměru se souhlasně vyjádřil dotčený orgán státní správy z hlediska ochrany přírody a krajiny. Dále osoba zúčastněná na řízení uvedla, že v závěru zjišťovacího řízení, sp. zn. S-MHMP-0769614/2011/OOP/VI/EIA/789-2/Vč, ze dne 20. 2. 2012 bylo konstatováno, že v průběhu řízení byly identifikovány potenciálně významné vlivy záměru, které byly zváženy ve vztahu k charakteru záměru a jeho umístění s ohledem na jejich rozsah, velikost a složitost, pravděpodobnost, dobu trvání, frekvenci a vratnost. Při

aplikace opatření k prevenci, vyloučení, snížení a kompenzaci nepříznivých vlivů, která jsou uvedena v oznámení a která vyplývají z provedeného zjišťovacího řízení, nebude mít posuzovaný záměr negativní vliv na životní prostředí a veřejné zdraví.

Podle § 50 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. jsou zvláště chráněni živočichové chráněni ve všech svých vývojových stádiích. Chráněna jsou jimi užívaná přirozená i umělá sídla a jejich biotop.

V příloze č. III vyhlášky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů se za silně ohrožený druh prohlašuje pačmelák cizopasný.

Ze závěru zjišťovacího řízení SZn. S-MHMP-0769614/2011/OOP/VI/EIA/789-2/Vč, ze dne 20. 2. 2012 vyplývá, že na pozemku předmětné stavby byl zaznamenán pohyb silně ohroženého pačmeláka cizopasného, ale že realizací záměru nedojde k ovlivnění jeho populace vzhledem k tomu, že v předmětné lokalitě nebylo objeveno jeho hnízdo. Závěr zjišťovacího řízení obsahuje dále doporučení, aby vzhledem k předpokládané realizaci povrchových retenčních nádrží v jejich okolí v rámci sadových úprav byl uvažován vhodný typ rostlin typu „květnaté louky“.

Jak vyplývá ze závěrů zjišťovacího řízení, v dané lokalitě byl sice zaznamenán pouze pohyb silně ohroženého čmeláka cizopasného, jeho hnízdo však objeveno nebylo. Z tohoto důvodu nebylo podle názoru soudu nutné v rámci dokumentace navrhopvat takové řešení okolí předmětné stavby, které by v souladu s § 50 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. zabránilo poškození sídla toho živočicha. Z toho důvodu také není ohledně této skutečnosti ani žádná zmínka v územním rozhodnutí. Pouhá zmínka o pohybu silně ohroženého druhu v předmětné lokalitě je irelevantní, z hlediska územního řízení by bylo podstatné objevení jeho hnízda, na které by muselo být v rámci projektové dokumentace a následně v územním rozhodnutí pamatováno.

Otázkou, zda měl být záměr posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí podle zákona 100/2001 Sb., se soud již zabýval v *bodě 1f)/duplicitní označení/*, přičemž na odůvodnění tohoto bodu odkazuje.

Z uvedených důvodů neshledal soud žalobní námitku důvodnou.

Rozhodnutí o umístění stavby je základním rozhodnutím o stavbě a stavebním pozemku, kterým se stanoví druh a účel stavby, pozemky, na nichž se stavba umísťuje, podmínky pro její umístění a pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení nebo pro ohlášení stavby. Územní rozhodnutí stanoví podmínky pro napojení na veřejnou a dopravní infrastrukturu a podmínky pro ochranu území, zejména pro ochranu životního prostředí, urbanistických a architektonických hodnot v území. (DOLEŽAL, Jiří. *Nový stavební zákon v teorii a praxi a předpisy související s poznámkami*. Praha: Linde, 2006. ISBN 80-7201-626-1, str. 161)

V územním rozhodnutí o umístění stavby musí být ve výroku obsaženy podmínky, kterými se vymezuje stavební pozemek, umístění stavby na něm a stanoví se požadavky pro zpracování projektu stavby. (*Tamtéž*, str. 180)

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č.j. 8 As 54/2011-344 Nejvyšší správní soud judikoval, že „právě v územním rozhodnutí tedy stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území (§ 92 stavebního zákona). V územním, nikoli stavebním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, s obecnými požadavky na využívání území, s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, s požadavky zvláštních právních předpisů a stanovisky dotčených orgánů popř. s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.“

V daném případě lze mít za to, že správní orgány se zabývaly všemi hledisky potřebnými pro vyhodnocení přípustnosti záměru. Žalobní námitky dle názoru soudu nebyly vymezeny důvodně, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. dubna 2016

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
S. Š.